65 ste Jaargang No. 5386

DAGBLAD

Zaterdag 27 Maart 1948

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt niet op Zon- en feestdagen. Abonnementsprijs Curaçao en Bonaire ƒ 2.—, Aruba, Suriname en de Bovenwindse Eilanden ƒ 2.50, buitenland ƒ 3.— per maand, bij vooruitbetaling. Advertentieprijs ƒ1.— per cm. kolomlengte.

Uitgave van de Paulus-Drukkerij te Curaçao, Directeur A. C. Beerman. Hoofdredacteur Ad. Versnev. Adres voor directie, redactie en administratie: Conscientiesteeg 27. Postbus no. 80, telefoon Directie en Administratie no. 1550, Redactie no. 1858.

Agent voor Aruba, Oranjestad, J. E. Croes, Nassaustraat 376; voor Aruba, San Nicolas, G. D. Hofstee. Bankiers, Hollandsche Bank Unie, N.V., Maduro & Curiel's Bank, beide te Willemstad, Curaçao, Nederlandse Crediet bank N.V., bijkantoor te Venray (Nederland).

Italiaanse communisten dreigen

Joods Agentschap vraagt Denen en Noren ter bescherming van het Heilig Land

U. S. A. vraagt uitstel van vertrek der Britse troepen uit Palestina

— Het militaire Sovjetbestuur in Duitsland maakte bekend, dat het bereid is het vier- mogendheden- bestuur in Duitsland onder zekere omstandigheden voort te zetten. Het weigerde echter tot nu toe een nieuwe bijeenkomst van de Raad van Toezicht over Duitsland te houden, waardoor dit bestuur weer in werking zou kunnen treden.

— De Italiaanse communisten waarschuwden, dat zij zich met geweld van de regering zullen meester maken, indien zij de meerderheid behalen bij de verkiezingen en deze overwinning hen niet geschonken wordt.

— De industrialisatie van Latijns Amerika zal het voornaamste doel zijn der besprekingen op de conferentie van Bogota. Beambten van de In- en Uitvoer bank der Verenigde Staten en van de Wereldbank zeiden, dat zij klaar staan om hierbij de grootste rol te spelen.

— Het Joodse agentschap stelde voor, dat 10.000 Deense en Noorweegse soldaten, die nu in Duitsland gelegerd zijn, opdracht krijgen om na 15 Mei de orde en de rust in Jerusalem te bewaren. Een zegsman van het agentschap zeide, dat indien zo iets gedaan zou worden, Jerusalem tenminste buiten de strijd zal kunnen blijven, onverschillig de maatregelen, die er genomen zullen worden betreffende de andere gebieden in Palestina. Het is onze plicht de wereld te waarschuwen, dat wat spoedig in Jerusalem gebeuren kan, niet de schuld is van de Joden. Het Joodse agentschap is de spreekbuis voor de Joden in het Heilig Land en de officiële raadgever van de Britse mandaat-regering.

— De „Rode Ster" te Moskou schrijft, dat het ministerie van Opvoeding de verplichte militaire dienstopleiding voor meisjes, die studeren aan de hogere opleidingsinstituten tegen 1 April, heeft opgeheven. Er zullen echter enige uitzonderingen gemaakt worden zoals voor studenten aan de hogere opleidingsinstituten tegen 1 April, heeft opgeheven. Er zullen echter enige uitzonderingen gemaakt worden zoals voor studenten aan de instituten voor tandartse, apothekeresse en telegrafiste.

— De Britten vinden het idee van het Joodse agentschap om Deense en Noorweegse soldaten naar Jerusalem te zenden buitengewoon prachtig, maar zij twijfelen eraan of het te verwerkelijken valt. Een voorname ambtenaar vroeg zich onmiddellijk af of Denemarken en Noorwegen daartoe bereid zouden zijn, aangezien deze tanden direct wel niet veel te maken hebben met het Heilig Land.

— Vijftig schilderwerken, die Joachim von Ribbentrop, de minister van Buitenlandse Zaken in nazie-Duitsland, buit gemaakt had in Frankrijk, zijn teruggevonden en zullen aan Frankrijk worden teruggegeven. Een Britse officier zeide, dat de meeste schilderstukken afkomstig waren van de Rothschild-collectie. Er waren werken onder van Corot, Courbet en Monet.

— De Palestijnse Arabieren belegeren de Joodse nederzetting 'New Yaacon". De belegerden worden vanuit de lucht met levensmiddelen en wapens voorzien. Militairen en politie zijn in een strijd gewikkeld tegen een Arabische bende, die een Joods convooi aanviel. De Arabieren trekken zich langzaam in de heuvels terug.

— Te Bagdad overleed Hamid Alpahachi, de 62-jarige minister van Buitenlandse Zaken. Hij was ziek sedert zijn terugkeer van de conferentie der Arabische ministers van Buitenlandse Zaken te Beirut. Hij was minister-president van 1944 tot 1946.

— Het agentschap ‚Tass' meldt, dat de Sovjet-organisatie voor buitenlandse handel een grote partij katoen gekocht heeft van Pakistan. De eerste vrachtschepen met de katoen is reeds op weg naar Pakistan.

— Het Engelse ministerie van Buitenlandse Zaken deelde officieel mede, dat er besprekingen gaande zijn met de Verenigde Staten om het vertrek der Britse troepen vanuit Palestina uit te stellen. De zegsman verklaarde, dat hij bevestigen kon, dat er nog geen enkele toezegging van de zijde der Britse regering gedaan is.

— Vassa Prihoda, een bekend Tsjechisch violist, heeft gisteren voor een politieke schuilplaats gevraagd in Turkije. Priboda wilde de pers geen inlichtingen geven, maar hij volstond met te zeggen, dat hij liever in het buitenland wilde blijven dan naar zijn vaderland terug te keren.

— Een zegsman voor de Tsjechoslowaakse delegatie bij de Uno zeide, dat de communistische regering van Tsjechoslowakije de eis der Verenigde Staten om uitleg over de staatsomwenteling zal negeren. De omwenteling is een binnenlandse aangelegenheid en de Uno heeft daarmede niets te maken.

Recht tot het Hart

Wie te veel omvaamt, niets versaamt. Het is beter één voornemen te maken en dat ten uitvoer te brengen, dan vol goede wil telkens zich iets voor te nemen, maar het nooit doen.

CANDIDAAT EISENHOUWER.

Men deelde mede, dat er een nieuwe organisatie in het leven is geroepen die tot doel heeft Generaal Eisenhower als algemeen candidaat te benoemen voor de presidentsverkiezingen. Eisenhower zal dan op de lijst van de Democratische Partij komen te staan.

Men wilt hiermede de populaire gevoelens, die bestaan voor een benoeming van Eisenhower naar voren te brengen. Dergelijke organisaties worden ook in andere voorname steden gevormd.

DE COMMUNISTEN IN ACTIE.

Het Noord Koreans regiem, dat onder invloed der communisten staat, heeft de rechtsgezinden en de gematigden in de Noordamerikaanse zone van Korea uitgenodigd tot het helpen bij het vestigen van een regering over geheel Korea. Dit zou dan op 14 April as. plaats vinden wijl de Russen borg zouden staan voor de nieuw te vormen regering. Deze uitnodiging werd onmiddellijk door de radio van Pyongyang, welke in macht is der Russische bezettingsautoriteiten, naar de Zuid Koreanse politieke leiders uitgezonden.

De communisten passen hun tactieken toe in Korea door middel van het zg. „Volks Comite van Noord Korea". Reeds twee jaren zijn zij doende alle pogingen om Korea te verenigen, te verijdelen. De Noordamerikanen hebben dit probleem aan de Uno voorgelegd en hebben de Uno-commissie geboycott. Zij hebben zelfs geweigerd der commissie toestemming te geven Noord Korea te betreden teneinde voorvergaderingen te houden.

Via de radio heeft de Uno-commissie maanden geleden een uitnodiging gedaan aan de Noord Koreanen om hun meningen te kennen te geven over een eventueel te vormen bestuur voor geheel Korea, doch men negeerde dit beroep. Hierop heeft de Noordamerikaanse commandant, Luitenant Generaal John R. Hodge een verkiezing bepaald voor negen Mei as. Deze verkiezing is vastgesteld voor geheel Korea, doch vermoedelijk zal zij alleen in de Noordamerikaanse zone plaats vinden. De Uno-commissie zou deze verkiezingen dan gade slaan.

Uit vrees, dat een dergelijke actie leiden zou tot een splitsing van Korea in een Noorderlijk en een Zuiderlijk gedeelte, hebben verschillende Zuid-Koreanse leiders zich tegen deze actie verzet.

Hun tactieken toepassende, hebben de Russen van Noord Korea thans een beroep gedaan op deze Zuidelijke elementen.

NOORSE TROEPEN NAAR PALESTINA?

Daar de hoge regerings autoriteiten bijna allen momenteel buiten de stad vertoeven teneinde hun Paasvacantie door te brengen, is het onmogelijk hun meningen te horen omtrent het sturen van Noorse troepen naar Palestina. Over het algemeen is men echter de mening toegedaan, dat de Noorse regering niet op dit voorstel zal ingaan. De Noorse troepen in Duitsland vertegenwoordigen het best gewapend deel van het klein Noors leger en de Noorse regering zal natuurlijk niet toestaan, dat deze troepen Noorwegen verlaten.

TRUMAN VOERT STRENGERE CONTROLE IN.

De Noordamerikaanse president Harry S Truman heeft strengere controle gelegd op de uitvoer van vliegtuigen en vliegtuig onderdelen, door deze artikelen te qualificeren als oorlogsmateriaal.

Het Witte Huis heeft een presidentiele proclamatie uitgegeven van een herziening van de effectieve lijst van 15 April inhoudende alle artikelen die niet uit het land verscheept kunnen worden zonder een extra vergunning hiertoe. Hieronder vallen o.a. amunitie, kleinere wapens, machine geweren, anti-afweergeschut, kanonnen etc. etc.

De Congresleden hebben op deze strengere controle aangedrongen, daar zij vernomen hebben, dat vliegtuigmachines, die door de regering als oorlogs-surplus werden verkocht gedurende verleden week door particuliere kopers naar Rusland werden gezonden.

De actie van Truman komt hierop neer dat thans niemand meer in staat is wettig vliegtuigonderdelen het land uit te voeren, zonder hiervoor een aparte vergunning van de Noordamerikaanse regering te hebben ontvangen.

PARTIJLEDEN TEGEN TRUMAN.

Het verzet tegen president Truman schijnt toe te nemen in de democratische partijgroepen. Van de zijde der verschillende vooraanstaande figuren uit de arbeidskringen komen nieuwe uitlatingen volgens welke Truman niet door de partij benoemd is tot candidaat voor de komende presidentsverkiezingen. Louis Hollander, voorzitter van het congres van arbeiders unies van industriele organisaties van de Staat New York, drong aan bij de partij om een man te benoemen „van dezelfde type als Franklin Roosevelt of Woodrow Wilson."

Een plaatselijke partijleider te Chicago Jacob Arvey de:

Ik heb eerbied voor den president, doch het feit dat hij president is heeft geen invloed op mijn besluit. Ik hoop echter dat generaal Eisenhower zich beschikbaar zal stellen."

In Brooklyn heeft Joshua Friedman verklaard, dat de oppositie tegen een eventuele benoeming van Truman ontstaan is vanwege zijn houding ten opzichte van Palestina.

Verleden Woensdag heeft Max Zaritsky, leider van de liberale partij — een plaatselijke partij in New York —verklaard tegen Truman te zijn. De liberale partij steunde tot nu toe de democraten.

200.000 MAAL „EERLIJK GEZEGD" VOOR DE ... DUITSERS.

De voorlichtingsdienst van het Amerikaanse militaire bestuur in Duitsland heeft 200.000 exemplaren laten drukken van „Speaking Frankly", het boek van James Byrnes, de vroegere Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken. Het boek zal overal in Duitsland worden verspreid. In de Sovjet-zone is dit boek verboden.

POLITIEK ONDERWIJS IN TSJECHISCHE SCHOLEN.

De nieuwe Tsjechoslowaakse minister van Onderwijs, professor Nejedly, heeft vandaag aangekondigd, dat het onderwijs in alle scholen een politiek karakter zal krijgen. De taak van de scholen zal zijn „de leerlingen te leren trouw te zijn aan de democratische volksrepubliek". Stalin's portret zal „op demonstratieve wijze in alle scholen opgehangen moeten worden". Alle leerboeken, zo beval de minister ten slotte, vooral geschiedenisboeken, zullen van een nieuwe geest doordrongen moeten zijn.

JAPAN MAAKT AANVANG MET HERSTELBETALINGEN. ...

Een Nederlands schip, waarvan de naam wegens telegrafische verminking niet bekend is, is op weg naar Japan, waar het verscheidene havens zal aandoen om goederen te laden voor Indonesië. Deze goederen moet Japan afstaan als herstelbetaling aan zijn vroegere vijanden. De eerste haven, die het schip zal aandoen, is Nagoja, waar het op 10 Maart zal arriveren. De goederen bestaan hoofdzakelijk uit machinerieën en uitrustingsstukken uit Japanse leger- en vlootdumps.

ENGELAND GAAT ... INKOPEN IN BELGIË STAKEN. ...

Zodra de termijn van het lopende Belgisch-Engelse handelsaccoord zal zijn verstreken zal Engeland zijn inkopen in België staken. Londen heeft deze maatregel genomen als protest tegen het mislukken van de onderhandelingen over een nieuw verdrag.

Het „plafond" van het huidige verdrag — in Nederlands geld 275 millioen gulden — werd bereikt vóór het verstrijken van de looptijd. Engeland schijnt bij de onderhandelingen een opheffing van het „plafond" te hebben verlangd. Hier in België werd verwacht, dat de omvang der wederzijdse transacties met ruim 60 millioen gulden zou worden uitgebreid. De gouverneur van de Nationale Bank van België bleek evenwel niet bereid enige verhoging toe te staan, zodat geen accoord kon worden bereikt.

De Communisten en het Nederlandse Volk

(Van onze correspondent)

Het wordt duidelijk, dat het Nederlandse volk thans — na Tsjechoslowakije van 1948 — gaat inzien wat het ook deed na Tsjechoslowakije van 1938. Thans, in 1948, staat het Nederlandse volk tegenover Rusland en zijn communisten, zoals het in 1939 stond tegenover Duitsland en zijn (nationaal-) socialisten. Zoals het Nederlandse volk zich toen verzette tegen de handlangers van Duitsland in de NSB, zo begint het volk zich thans te weer te stellen tegen de handlangers van Rusland in de CPN.

De staatsgreep in Praag heeft de ogen geopend.

Wel toevallig dat dit van regeringszijde het eerst zo duidelijk bleek bij de behandeling van uw Curaçaose Staatsregeling in de Tweede Kamer. Uw persvertegenwoordiger, die toen nog hier was, heeft u hierover uitvoerig geschreven, maar ik meen te mogen veronderstellen. Hoe minister Jonkman onder dodelijke stilte verklaarde, dat in de Nederlandse delegatie ter RTC geen communisten waren benoemd omdat zij geen Nederlands standpunt geacht werden in te nemen. Van dit laatste geraakt nu ieder met de dag meer overtuigd.

Eerst waren er strubbelingen in de kleine gemeenteraad van Velzen. Toen het aftreden van een Rotterdams gemeenteraadslid. Daarop het aftreden in Amersfoort van de EVC-voorzitter Buitenman die als lid van de P. v.d. A. van oordeel is (terecht) dat de EVG of Eenheids Vakcentrale communistisch is. Toen de motie van wantrouwen tegen de communistische wethouder van Rotterdam met de uitnodiging zijn zetel ter beschikking te stellen (wat de man weigerde). Daarnaast demotie-Van der Goes van Naters met haar veroordeling van het communisme, hiertoe strekkende dat in de Commissie voor Buitenlandse betrekkingen geen communisten meer zullen worden benoemd.

Vervolgens het symptoom, dat de Algemene Diamantbewerkersbond de heer Spaans, die hoofdbestuurslid is en wiens naam op een communistisch pamflet stond, als zodanig schrapte. Alsmede het feit, dat de Amsterdamse Oranjeverenigingen aan het Comité Kroningsstad 1948 deden weten niet aan dit Comité te willen medewerken, omdat er communisten in zitten. Om de felle rede die prof. Romme op de Partijraad der KVP te Utrecht hield niet te vergeten. En om maar te zwijgen van het blad De Waarheid dat na het geforceerde heengaan van kameraad Koejemans (toen het blad communistisch was) onder zijn nieuwe hoofdredacteur Paul de Groot zo leugenachtig is geworden als men zich als journalist feitelijk niet kan indenken, dat een krant kan zijn.

Terwijl uw correspondent op de morgen dat hij dit artikel voor u in Curaçao schrijft, leest dat maatregelen worden getroffen om communistische wethouders en gedeputeerden van hun zetels vervallen te verklaren, als de gedeputeerden van hun zetels vervallen te verklaren als de gemeenteraden (zoals in Rotterdam) of Provinciale Staten daartoe besluiten.

Uit dit alles wordt duidelijk: de communisten zijn bezig zich buiten de Nederlandse gemeenschap te plaatsen. Het verbond met de duivel, toen de democratieën met het zusje van het nationaal-socialisme samenspande, om het nationaal-socialisme te vernietigen, heeft internationaal tot moeilijkheden geleid. Het doet dit thans ook binnen de grenzen. Het doel — de vernietiging van het nationaal-socialisme — had dit middel nooit mogen heiligen. Want dit middel kon wel eens erger blijken dan de kwaal.

Een rare ontmoeting

Tom Poes komt naar Curacao.

Ik heb een rare ontmoeting gehad in Den Haag, vlak na de laatste openbare vergadering van de Ronde Tafel Conferentie. Ik ontmoette in een café Tom Poes. Hij hield van gezelligheid, lekker eten en drinken en een gemakkelijk plaatsje bij de warme kachel. Maar het allermeest hield hij toch van avonturen.

Soms, wanneer hij zijn vloer had geveegd, zijn vaten had gewassen en zijn kelders had opgeruimd, kreeg hij er opeens genoeg van.

„Bah!" zeide hij dan. „Dit is geen leven voor een sterk, jong iemand als ik ben! Ik trek de wereld in en ga op avontuur."

Dan deed hij de buitendeur achter zich op slot en stapte weg. En soms duurde het maanden vóórdat de melkboer hem weer thuis trof.

Nu was Tom Poes iemand, die niet erg van praten hield en waarschijnlijk zou ik nooit iets te weten gekomen zijn wat hij beleefde in de maanden, die hij van huis was, wanneer hij er alléén op uit zou zijn getrokken. Maar Tom Poes had een vriend, een onafscheidelijke vriend zelfs, en die zorgde er voor, dat hun belevenissen bekend werden.

Dat was heer Olivier B. Bommel, een deftige dikke beer, die in de omgeving in een oud kasteel woonde; dat hij „Slot Bommelstein" genoemd had.

Ik weet niet, hoe die twee vrienden zijn geworden. Waarschijnlijk is het, dat de zucht naar avonturen hen samen heeft gebracht, want heer Bommel was in dat opzicht hetzelfde als Tom Poes.

„Een heer zonder avonturen is als een krentenbrood zonder krenten", placht hij mij te zeggen. „Iemand van mijn stand dient het kwaad te bestrijden, de zwakken te helpen en...... eh...... al die dingen meer. Waar zou ik anders met de wereld heen moeten? Zeg nu zelf!"

„Bovendien" voegde hij er na enig nadenken aan toe, „wat zou er nu van Tom Poes terecht komen, wanneer ik hem alleen liet gaan? Tom Poes heeft iemand met rijpe ervaring en geld en diep levensinzicht nodig. Iemand zoals ik. Tom Poes is nog jong en onbezonnen en denkt vaak niet genoeg na, voordat hij iets begint."

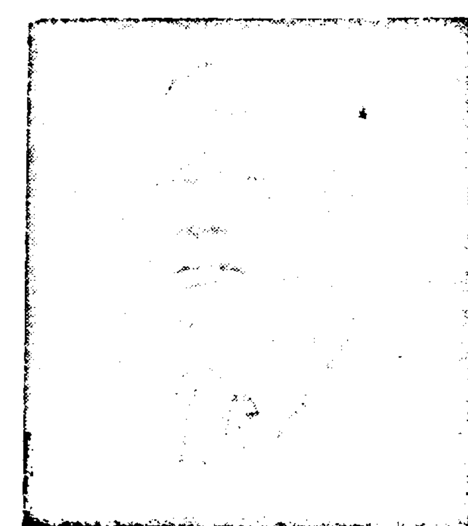
Maar dit laatste vermeldt de heer Bommel er alleen bij, wanneer Tom Poes **niet** aanwezig was. In werkelijkheid was Tom Poes namelijk degene, die heer Bommel meestal uit de narigheid moest helpen.

Het is natuurlijk niet aardig van mij, dat ik niet zo plomp verloren vertel, vooral omdat ik de verhalen **van de avonturen van** Tom Poes aan de heer Ollie B. Bommel te danken heb. (Ze zijn nl. geput uit ret standaardwerk: „Belevenissen rondom een Bommel: door Olivier B. Bommel, heer van Bommelstein — niet in de handel verkrijgbaar.)

Maar laten wij de daden van dit edele tweeal aan de beoordeling overlaten van onze lezers en aan onze jeugd. Na de Pasen zien we ze, en dan........ een reeks van spannende avonturen om van te smullen.......

HET BEVALT DE PORTUGEZEN BEST, .. ALDUS ARMANDO DE AGUIAR.

In opdracht van het Portugees dagblad „Noticios" is de heer Armando de Aguiar er op uitgestuurd een reportage te maken over het leven der Portugezen buiten Portugal. Voorwaar een zeer interessante opdracht, temeer, indien men weet dat de Portugezen van reizen en trekken houden, dus ook overal te vinden zijn, ja, zelfs tot in China en Japan toe.

— Dus gaan we daar ook naar toe —, aldus verzekerde ons de heer Aguiar, een sympathiek man met een scherp opmerkingsvermogen. En in dit woordje „we" zijn ook 5 films begrepen over het zonnige Portugal, het thuis, waar **het hart, ver** van Europa vandaan, naar hunkert. En is het dan wonder dat deze films door alles wat Portugees denkt en volkt, ontvangen worden met al dat enthousiasme, ware vaderlanders eigen. De indrukken van deze journalist over het Portugees arbeiders legioen zijn zeer gunstig. En persoonlijk verzekerde hij ons, dat de goede zorgen — zowel op materieel als geestelijk gebied — van de grootste werkgeefster, de C.P.I.M., hem diep getroffen hadden. De meesten van hen verlangen hun contract met de maatschappij, weer te verlengen.

Een betere aanbeveling voor de C.P.I.M. is niet denkbaar!

CURAÇAO

GEEN KRANT.

In verband met het Hoogfeest van Pasen zal „Dagblad Amigoe di Curaçao" Maandag niet verschijnen. Tot Dinsdag dan.

HOOG BEZOEK.

Vrijdagmiddag bracht Zijne Exc. Gouverneur Brons van Suriname, in gezelschap van de Gouverneur van Curaçao een bezoek aan het Curaçaos Museum. Zij werden daar ontvangen door de heer en mevr. Engels.

KERKDIENSTEN.

Curaçao.

St. Anna: 5, 7 en 9 uur.
Pietermaai: 5, 7, 8 en 9 uur.
Santa Familia: 5, 6.30, 7.45 en 9 uur.
Groot Kwartier: 5, 7 en 8.30 uur.
Jandoret: 5 en 8.30 uur.
Janwe: 5.30 en 8.30 uur.
Juicio: 5, 7 en 8.30 uur.
Montagne: 5.30 en 8.30 uur.
Santa Maria: 5.30 en 8.30 uur.
Santa Rosa: 5, 7.30 en 9 uur.

Aruba.

Playa: 5, 6.30, 7.45 en 8.45 uur.
San Nicolaas: 5, 6.30, 7.45 en 9 uur.
Noord: 5.30 en 8.30 uur.
Savoneta: 5.30 en 8.30 uur.
Santa Cruz: 5, 7 en 8.30 uur.

Preek in de Nederlandse taal: Iedere Zondag (Hoogmis) in de St. Anna Kerk, te Pietermaai en Janwe. Iedere Zondag (Kindermis en Hoogmis) te Groot Kwartier. De tweede en vierde Zondag (Hoogmis) in de Santa Familia Kerk en Playa (Aruba).

Lof met Rozenhoedje in het Nederlands gebeden, iedere 1e en 3e Zondag van de maand in de Kerk van Groot Kwartier om 5 uur n.m.

CURAÇAO TELT DRIE DUIZEND ZIELEN MEER DAN VORIG JAAR.

Statistieken leren veel. Zo zien we, dat de bevolking op Curaçao per 1 Januari van dit jaar bedraagt 91.450 zielen, waarvan 48.258 mannen en 43.192 vrouwen. Het vorig jaar telde Curaçao 88.323 zielen, waarvan 46.987 mannen en bedraagt dus 3.127.

Er vestigden zich meer, dan er geboren werden, immers, er vestigden zich 8280, geboren werden er 2930, terwijl er 645 overleden en 7438 Curaçao verlieten.

„DE BAND".

De redactie van „De Band" heeft met de uitgifte van het Paasnummer zich veel moeite getroost. En het frisse nummer heeft dan ook de kroon op haar werk gezet en bewijst tevens, dat de „Landmacht Curaçao" een levenslustig gezelschap is, tintelend van ondernemingsgeest en energie. Met veel waardering vernemen wij van de oprichting van een revue- en toneelclub „Kunst en Genoegen", waarbij natuurlijk het accent meer op de tweede syllabe zal vallen dan op de Kunst. Het ingezonden stuk van de 1e uit. J. Eggersman raakt een zeer teer punt aan, ook die van onze hedendaagse Curaçaose pers, nl. het veelvuldig gebruik van pseudoniemen.

GESLAAGD.

Uitslag van de op Aruba gehouden examens voor de acte Lichamelijke Oefening, L.O.:

Vrijdag 12 Maart 1948. Geexamineerd: 6 candidaten; teruggetrokken: 1; geslaagd: 5, t.w. de Heren, M. H. Biervliet, J. J. M. Echteld, R. W. R. van der Hilst, J. A. F. Koppelmans en G. Peterson.

Maandag, 15 Maart 1948. Geexamineerd: 5 candidaten; afgewezen: 1; geslaagd: 4, t.w. de dames, P. J. H. Stede, H. H. Sylbing, S. T. E. E. Woei, A-Tsoi en M. Yarzagaray.

NIEUWS UIT HET VADERLAND. .

Men schrijft ons:

De dood van Mgr. Verriet heeft droefheid gebracht ook in Nederland. H.K.H. Prinses Juliana zond Haar bericht van condoleance Zaterdagavond vlak voor de rede van pater de Greeve waar wel een millioen mensen naar luisteren hield Dr. Hartog een korte herdenkingsrede zo zuiver en zo mooi gevoeld, zo goed getroffen, dat toen de stem weggleed en een koor het in Paradisum zong er droefheid was in duizenden gezinnen om deze man zo zeldzaam goed.

Pater Hermans schreef een 'In Memoriam' in de Maasbode andere kranten hadden kortere of langere stukken zoals het „Binnenhof".

De Requiemmis Donderdagmorgen werd door talrijke familieleden oud-gouverneurs als Fuytier en Wouters en echtgenote bijgewoond. Talrijke paters woonden de H. Mis bij terwijl er ook verschillende religieuzen anwezig waren zoals o.a. de overste der Kruisvaarders, overste Hendriksen.

Er werd door pater Kosters een lijkrede gehouden, waarin hij een paraphrase gaf op het leven van Mgr. Verriet om te eindigen in een innig en hartelijk gebed voor Zijn zielerust.

Verschillende Curaçaose gezichten waren in de kerk gezien van kostschooljongens tot oud ambtenaren.

landen, die op het ogenblik zeer onvoldoende is, speciale aandacht verdient. Als voorbeeld verwezen wij naar Frans Guiana, waar economische vooruitgang onmogelijk is zonder een grote verbetering in de scheepsverbindingen. De „panel" besprak de wenselijkheid om een vergadering van internationale aard van regeringsvertegenwoordigers en van de gezamenlijke reeders bijeen te roepen, om de behoeften van de Caraibische gebieden te overwegen teneinde inter-territoriale handel uit te kunnen voeren en deze gebieden in staat te stellen hun sfeer uit te breiden en nieuwe gebieden te ontwikkelen. Dit voorstel komt in grote trekken overeen met dat van de West Indische Conferentie (tweede zitting) die in Maart 1946 gehouden werd.

Met betrekking tot het bereiken van een geco-ordineerde industrialisatie van de betrokken gebieden, besprak de „Panel" middelen om verdubbeling van industriën te voorkomen, d.w.z. te voorkomen dat te veel industriëen van dezelfde soort gevestigd worden, die op dezelfde Caraibische markten zijn aangewezen. Voorts werd ook het beschikbaar stellen van grondstoffen aan de verschillende gebieden besproken.

Een van de belangrijke punten die besproken werd, was de mogelijkheid om een gemeenschappelijke valuta of een techniek voor het inwisselbaar stellen van valuta voor het gebied in het leven te roepen, die deskundigen noodzakelijk achter voor de vrije toevloed van goederen tussen de verschillende gebieden en die zou kunnen worden uitgewerkt op ongeveer dezelfde wijze als het plan voor Europa onder het Marshall plan. Een ander interessant voorstel dat in overweging genomen werd, was het oprichten van een permanent of tijdelijk regionaal bureau voor surpeuls arbeidskrachten. Dit zou elk gewest, waar werk van langen duur werd ondernomen, gelegenheid bieden arbeiders aan te vragen en te verkrijgen uit de surplus arbeidskrachten van het gebied.

Er werd voorgesteld dat het programma van de Caraibische Research Council, die een hulplichaam van de Commissie is, zich vooral moet toeleggen op aanmoediging, uitbreiding en co-ordinatie van de industriëele ontwikkeling van het Caraibisch gebied. Alhoewel toegegeven wordt, dat de Commissie de nodige bronnen voor kapitaal en politieke macht mist om een begin te maken met plannen voor de concrete machtmist om een begin te maken met plannen voor de concrete ontwikkeling van industrie en landbouw, nam de „Panel" in aanmerking, dat in zoverre de Commissie aanwijzigingen kan geven, inlichtingen verstrekken en ideeën van wetgevers en bevolkingen van West Indië leiden, zij grote mogelijkheden heeft.

UIT ONS CARAÏBIE

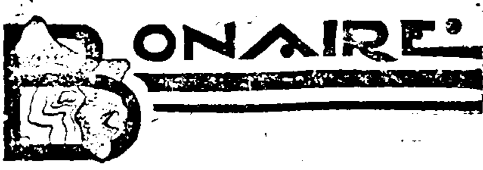
DE PANEL OP EXPERTS.

Na indiening hunner rapporten over de industrieele ontwikkeling van het Caraibisch gebied, waarbij verschillende suggesties werden gedaan om coordinatie op dit gebied te berijken, werd de laatste vergadering van de „Panel of Experts" vorige week Vrijdag gehouden. Op de vierde bijeenkomst van de Caraibische Commissie, die in Juni 1947 gehouden werd, werd besloten om een „Panel of Experts" aan te wijzen om:

Inlichtingen in te winnen met betrekking tot de gedane aanbevelingen op verschillend gebied van industrialisatie indien nodig de betrokken gebieden te bezoeken met toestemming van en in samenwerking met de locale autoriteiten. Een deskundige van elk land zal inlichtingen verstrekken met betrekking tot de gebieden van zijn land, een algemeen rapport uitbrengen over de bestaande en geprojecteerde industrieele ontwikkeling in het Caraibisch gebied, in dit rapport mogelijkheden van een algemeen plan voor een gecoordineerde ontwikkeling van industriën in het gebied aan te wijzen, alsook voor de organisatie die geschapen moet worden voor de ontwikkeling van zulk een plan.

In een van de eerste bijeenkomsten kwam de scheep vaart tussen de Caraibische gebieden ter sprake, toen Schout bij Nacht J.E.M. Ranneft, die voor de Commissie een speciaal rapport over scheepvaart, transport en verbindingen in deze gebieden maakt, het gedeelte van zijn rapport, dat tot het werk van de Paned behoort overlegde.

De „Panel verklaarde, dat de scheepvaart tussen de ei-

DE LOOP DER BEVOLKING.

De statistiek van de Burgerlijke Stand leert ons, dat de bevolking is teruggelopen van 5550 tot 5356, waarvan 2144 mannen en 3212 vrouwen. Er zagen 160 nieuwe burgers het daglicht, terwijl er zich totaal 95 vestigden. Er overleden 50 personen, terwijl 399 zielen naar elders vertrokken.

WACHTDIENSTEN. C.P.I.M.

Telegram Afdeling:
27.3: tel. 307, na 18 uur R. A. Th. Henze, tel. 462.
28.3: 8 — 8 uur R. A. Th. Henze, tel. 462.
29.3: 8 — 8 uur M. v.d. Water, tel. 553.

Personeel Afdeling:
27.3, 28.3 en 29.3: J. J. v.d. Berg, Amerikanenkamp, tel. 796; bij geen gehoor tel. 558.

Materialen Afdeling
27.3, 28.3 en 29.3: P. Berends, Julianadorp 10 (Oud), tel. 720.

Geneeskundige Dienst:
27.3 (12.30) — 30.3 (7.30): Dr. E. M. Beekman, tel. 784; bij geen gehoor tel. 844; (Pasen 28 en 29 Maart) bij geen gehoor tel. 289.

C.S.M.

Rederij:
27.3: N. H. L. van der Harst, tel. 690.
28.3: P. Zuiderent, tel. 528.
29.3: P. J. Hesper, tel. 701.

Scheepsagentschap:
27.3: 8 — 18 uur Office, tel. 458—551! 18 — 8 uur J. H. Allebé, tel. 288.
28.3: 8 — 8 uur J. H. Allebé, tel. 288.
29.3: 8 — 8 uur A. Bloemink, tel. 248.

Dok Afdeling:
27.3 en 28.3: D. Egge, tel. 821.
29.3: A. de Klerk, tel. 839.

Bioscoopprogramma: Theater Asiento: Zaterdag 27 Maart 1948 „Christmas Eve"; Zondag 29 Maart 1948 „Cry Wolf"; Maandag 29 Maart 1948 „Mother wore tights". Toegang boven 16 jaar.

SPORTCLUB „ASIENTO".

. . Voetbal: Maandag 2e Paasdag organiseert de sportvereniging P.S.V. zg. serie voetbalwedstrijden ter gelegenheid van hun 20-jarig bestaan. De deelnemers zijn P.S.V., S.V.A., Willemstad, Zeemacht, De West en Asiento. Er wordt een halve competitie gespeeld met een speeltijd van 2 x 15 minuten. Alle wedstrijden werden op een dag gespeeld op het terrein Groot Kwartier; aanvang 8 uur v.m. De eerste wedstrijd om 8 uur v.m. is Asiento tegen P.S.V. De spelers van Asiento worden uitgenodigd om 8 uur v.m. aanwezig te zijn. Op het terrein wordt dan door de elftalcommissie het elftal bekend gemaakt. De andere wedstrijden zijn: Asiento — De West om 10.15 uur v.m.; Asiento — S.V.A. om 12 uur v.m. Van de twee volgende wedstrijden zijn de tijden nog niet bekend.

Muziekvereniging „Emmastad" Het programma voor de muziekavond op 30 Maart as. luidt: 1) Orgelconcert in Bes, G. F. Händel; 2) Das Lied von der Erde: G. Mahler.

Zondagsschool der Protestantse Gemeente Emmastad: Evenals andere jaren zal er as. Zondag geen Zondagsschool gehouden worden.

Zangkoor der Protestantse Gemeente Emmastad: Aan de leden wordt nog even bekend gemaakt, dat er as. Maandagavond, 29 Maart, geen repetitie zal zijn.

SOCIETEIT „ASIENTO".

Bridge: Uitslag van de op Dinsdag, 23 Maart, gehouden drive: Dames Wessel — Van Leeuwen 4690 punten; Dames Bart — Visser 4080 punten; HH. Berend — Kapel 4080 punten; HH. Hinsbergen — Nelissen 2850 punten: HH. Kraayenveld — Welschen slampprijs.

Er was zeer veel belangstelling voor deze wedstrijd en er werd vlot gespeeld. Een prachtige avond. Op Dinsdag 30 Maart as. zullen we weer zo'n avond organiseren in de grote zaal van de Societeit. Inleggeld voor employees van CPIM-CSM en hun dames en geintroduceerden ƒ 1.— per persoon.

Thé Dansant: As. Zondag, 28 Maart (1e Paasdag) wordt van 5 uur tot 8 uur nm. Thé-Dansant in de grote zaal van de Sociëteit gegeven. De muziek wordt verzorgd door de Takaloea's, die onder leiding van de heer Lans met een geheel nieuw programma komen. Introductie is toegestaan, mits de geintroduceerden zich in gezelschap van een employee CPIM-CSM bevinden. Gezien de grote belangstelling voor de laatste gehouden Thé-Dansant wordt men aangeraden op tijd aanwezig te zijn.

Lof: In Surinamedorp zal Zondag 4 uur lof zijn in de Kapel van de zusters aldaar.

ARUBA

ARUBAANSE VOETBALNIEUWS.

Behalve het tournooi van de Arubaanse kampioen naar Haïti is gedurende de afgelopen drie Zondagen een serie wedstrijden georganiseerd tussen S.C.A. van Paradera en R.C.N. van Tanki-Leendert. Verleden Zondag werd de laatste wedstrijd gehouden, waarbij R.C.N. in een gelijk spel beslag wist te leggen op de mooie beker uitgeloofd door de heer J. Lacle, voorzitter van S.C.A.

De bondtrainingen zijn jammer genoeg niet verlopen zoals het moest, maar wij verwachten alsnog betere opkomst om ernstiger oefeningen van de bondselftallen te kunnen houden.

De competitie-wedstrijden gedurende laatste week-einde zijn als volgt: B-klasse: Chesterfield vs. Jong Aruba 3—3, Marijke vs. Atomic 1—1 en A-klasse: Hollandia vs. San Nicolaas Jrs. 3—2.

As. Zaterdag begint La Salle van Caracas het drietal wedstrijden, dat zij hier komt spelen tegen R.C.A., kampioen van Aruba. Zondag en Maandag daarop speelt La Salle tegen bondselftallen. In November verleden jaar wist La Salle de Arubaanse kampioen gedurende het bezoek van laatstgenoemde aan Caracas met 6—4 te verslaan. Gedurende de oefeningen van La Salle tegen Union eerverleden week, werd gelijk gespeeld, terwijl Union in December 1947 te Curaçao het onderspit moest delven tegen het Arubaanse elftal met 3—1, zonder dat het Curaçaos elftal Union toen kon verslaan.

Van deze serie-wedstrijd van de ploeg uit Caracas wordt heel veel verwacht, omdat de voetballers uit Caracas bekend staan om hun uitstekend spel, na zeer degelijke oefening onder leiding van buitenlandse trainers.

Gedurende de week na Pasen wordt door P.O.V.A. een voetbaltournooi georganiseerd i.v.m. de herdenking van het feit, dat de Militaire Politie twintig jaar geleden op ons eiland kwam; dit tournooi zal worden gehouden tussen elftalen van POVA, Marijke, RCA en Oranjestad Juniors. Er zijn twee mooie bekers beschikbaar gesteld. De wedstrijden vinden plaats op Dinsdag 30 Maart, Donderdag 1 April en finale op Vrijdag 2 April, allen op het sportterrein van R.C.A.

Op 3 en 4 April heeft men de sympathieke sportclub Sithoc van Curaçao voor een tweetal voetbalwedstrijden. Op Zaterdag 3 April is de eerste wedstrijd tegen Hollandia en Zondag 4 April speelt Sithoc tegen Arsenal. Beide op het Wilhelmina-sportpark.

In 1845 werden de zes eilanden Gaarne willen wij het publiek op Aruba opwekken om haar volle medewerking en steun te verlenen aan deze sport-evenementen.

Van en voor de Vrouw

Paasvuur

Enden zwoegden we met zware vrachten naar de dijk. Boerderij na boerderij liepen we af. Bij de één een oude mat, bij de ander een versleten kleedje, oude manden papieren dozen, stukken behangselpapier, ja, we aasden er op, een wrakken stoel te bemachtigen. Die werd dan bovenop de brandstapel gezet en de brutalen onder ons gingen op die stoel zitten als de zaak in brand ging en sprongen er pas af, als de vlammen onder hen kwamen.

Ja, ik zag het nog allemaal gebeuren; zo gebeuren als de oude dokter van ons dorp het me schilderde. We zaten samen in de trein en we hadden de tijd om een boompje op te zetten over vroeger.

Toen we allebei nog jong waren in hetzelfde dorp. Het dorp in de polder met rondom de dijk. En op die dijk brandden we het Paasvuur. Van bij elkander gebedeld afval van de boeren en burgers. En wat een vreugde als een boer er een bos stro bijgooide. Ver in de omtrek zagen we op Paasavond de vuren branden. Ze laaiden de donkere hemel tegen als symbolen van het komende lichte getij, de lente, de zomer, de overwinning op de winter, de grauwe nevels en het duister.

„Je ziet tegenwoordig geen Paasvuur meer", zeide de oude dokter zuchtend. „De jongelui van tegenwoordig houden niet van romantiek of misschien zijn ze ook wel te lui om het afval bij elkaar te zoeken. Ze zijn tegenwoordig al moe voor ze wat gedaan hebben."

„Zou u denken?" vroeg ik met enige reserve.

„Vast en zeker. Ze hangen op een voetbalveld en in een bioscoop en laten voor zich werken. Als het erg sensationeel wordt, kunnen ze net hun handen omhoog krijgen om te klappen. That is all!"

„Ja, ik heb ook wel eens neiging om hetzelfde te denken, maar dan hoor ik mijn vader weer zeggen: „Wat jullie tegenwoordig voor lamlendigers zijn, dat weet ik niet. Nee, dan had je ons moeten hebben toen we jong waren. Toen wisten we wat werken was", voerde ik bedachtzaam aan.

„Och kom, daar sust u zichzelf mee in slaap. U weet net zo goed als ik, dat de wereld achteruit gaat", zeide de dokter ongeduldig. „Heeft uw vader zich dan nooit over u beklaagd?" vroeg ik.

„Ja, ja, natuurlijk. Oud en jong heeft altijd samen wat te vereffenen. Maar lui waren we in ieder geval niet. Ja, ik weet nog best, dat mijn vader bij onze Paasplannen zijn hoofd schudde. Vuurtje stoken, allemaal goed en wel, maar de boodschap van pasen wordt over het hoofd gezien."

„En dat was gewoonlijk ook zo!" zeide ik.

„Ja, dat kan ik niet ontkennen. Och, je bent jong, je hebt zo geen erg in de ernst van het leven."

„Precies als wat van de tegenwoordige jeugd gezegd kan worden. En dan geloven wij maar al te grif, dat er niets meer te verbeteren valt."

„U bent een verstokte optimist", lachte hij.

„Misgeraden" zeide ik lachend. „Maar ik probeer me altijd mijn eigen jeugd te herinneren als de klaagliederen over de hedendaagse jeugd beginnen. En ik moet eerlijk zeggen; dan valt er nog wel eens wat te overdenken. Zo heeft u het nu over dat Paasvuur. U weet dat onze ouders je vroeger je zonder opgave van reden hun wil oplegden. Dat was misschien soms wel verstandig, maar het was ook vaak volkomen onbegrijpelijk voor ons. Zo zeide mijn vader in een kwade bui op een Paasavond, dat ik de deur niet uit mocht. Hij vond die „Paasvuurcomedie", zoals hij het noemde, erg ongepast. Ik werd er te groot voor. Kortom, het moest nu maar eens uit zijn. Maar daar nam ik geen vrede mee! Ik had het afval helpen ophalen, ik had de stapel naar alle regelen der kunst mee opgebouwd, ik voelde er niets voor de vreugde van het vuur te moeten missen.

En wat deed ik? Ik sloop er uit, niet op de gewone wijze, maar door het raam. En ik danste vrolijk om het Paasvuur. En toen het uitkwam, omdat een neefje me verklikte, toen zeide ik kalm tot mijn vader: „Ik heb eens van een jongen gehoord, die niet met een bepaald meisje vrijen mocht. En zijn vader ging voor het huis staan om uit te kijken of hij niet haar kant uit ging. En raadt u nou eens wat hij deed? Hij ging de achterdeur uit, sprong over een slootje en liep over het weiland met een omweg naar zijn lievertje toe. En wat zeide hij toen zijn vader hem betrapte?"

„Ja, ja, houd je mond maar brutaal ding. Er is met jullie geen land te bezeilen."

Het liep met een sisser af, want weet u wie die jongen was? Mijn vader. En weet u wat hij gezegd had?

„Ik heb een aartje naar mijn vaartje, die mocht ook niet met mijn moeder trouwen. Ziet u wel, nu ben ik al vier geslachten terug."

„Hm, hm", gromde de dokter.

„Er is kwaad en goed in de wereld. En nu hebben wij ouderen de neiging om de verdeling zó te maken: KWAAD is de jeugd en GOED zijn wij. Maar rechtvaardig is dat niet!"

„Ja, ja, het is een jammerlijke wereld. En als ze wat opknappen willen, mogen ze wel voortmaken. Anders overvalt een volgende oorlog ons weer!"

„Daar kan de jeugd toch geen schuld aan hebben. Die maken geen oorlogen. Die worden gedirigeerd."

„Ja", verzuchtte de dokter. „Ik weet ook waarempel geen eind aan de wanorde."

* * *

Bij mijn plaats van bestemming uitgestapt, dacht ik er nog eens over, dat er toch allerwege zo'n critiek op het opgroeiende geslacht is. En het drong in mijn denken dat dit verschijnsel wellicht wijst op een afschuifsysteem. Zoiets als, ja, zie je, wij kunnen het niet helpen, die JEUGD bederft de boel.

Maar ook kwam in mijn gedachten wat mijn oude vriend de dokter van zijn vader gezegd had.

„Vuurtje stoken, allemaal goed en wel, maar de boodschap van Pasen wordt over het hoofd gezien!"

En ik moest erkennen, dat ik bij de kern van alle misère aangeland was. De Boodschap van Pasen wordt over het hoofd gezien door jong en...... oud. Het feest van de Opstanding wordt niet begrepen, nog minder beleefd. We blijven allemaal in gebreke. Want er zit een grote moeilijkheid aan dat Paasfeest vast. Zoek het eens van binnen. En dat is een heel ding voor ons geleerde, verstandige, wijze, grote mensen, maar als het Paasvuur op de dijk eens naar onze harten oversloeg, zou de wereld er heel wat beter uitzien.

De Roddel

„En ik zeg maar, dat je nooit zeker van mannen kunt zijn. Daar heb je nou de Verbeeks. Zij zit maar te tobben met een klein inkomen en haar groot gezin en hij...... nou ja, we zullen het er maar niet over hebben."

Mijn beste jeugdvriendin, je weet wel, die Lies die wel eens bij me logeert, een bovenste beste meid, maar Wim haar man, vond toch op zekere keer uit, dat Lies te prozaisch, te nuchter voor hem was."

„En wat toen?" vroeg Greet opgewonden.

„Wat toen? Nou toen, wat natuurlijk in zo'n geval gebeurt", zeide Anny kribbig. „In dat meisje van kantoor, die zogenaamde secretaresse, vond hij precies wat hij in Lies miste."

„Toch zijn er nog een massa goede huwelijken", streefde Greet zwak tegen.

„Ja, bij de mensen die met hun ogen dicht lopen", zeide Anny snel. „Maar kom, ik moet opstappen. Het is waarempel al bij tienen. Maar zeg Greet, je moet eens wat meer frisse lucht happen, je ziet zo bleek."

„Ja", zeide Greet haperend.

Even later was ze alleen en keek gejaagd op de klok. Kwart over tienen, zo laat was Dick nog nooit geweest. Dick, die maar zo jongensachtig bleef en vaak zo vluchtig kon zijn. Zo net alsof hij niet alles volgde wat ze vertelde van kleine Fred en zichzelf. Die soms net deed of hij schrok als hij naar de klok keek. Anny zeide ook, dat er veel mensen met hun ogen dicht liepen. Daar hoorde zij misschien ook wel bij.

Omdat ze er nooit aan twijfelde als Dick zeide, dat het balanstijd was en dat hij na het eten weer naar kantoor moest voor een uurtje, jawel het was nu alweer over tienen, het werd iedere week later.

„Mammie, mammie", klonk een dringend jongensstemmetje. O, gunst, Freddie, gauw even kijken. Zenuwachtig hielp ze hem weer toe. Ze kan haar gedachten niet bij zijn brabbeltaaltje houden.

„Ja, ja, best hoor, gauw gaan slapen."

Ze hield het niet langer uit. Freddie zou niet meer roepen, ze moest gaan kijken. In een klein halfuur was ze immers terug. En als ze hem tegenkwam, kon ze zeggen, dat ze even een brief moest posten. Dat zou hij wel vreemd vinden, ze liet Freddie nooit alleen, maar hij deed ook vreemd.... .

Ze rende op een drafje de gracht af naar zijn kantoor. Gek, er brandde geen licht. Zou ze aanbellen, ja natuurlijk. In haar zenuwachtigheid drukte ze met een vaart op de bel. Na enig wachten kwam de portier voor het raampje. Ze stikte bijna.

„Isse menheer...... eh......"

„Hier zijn geen mijnheren", zeide de portier nors, „het kantoor gaat om vijf uur dicht. Ik dacht dat er brand was, maak asjeblieft nooit meer zo'n alarm, juffie."

Het raampjes klapte dicht. Ze bibberde. O, daar stond ze nou, de slag was gevallen. Anny had het geweten en haar op deze manier proberen te waarschuwen. Wat moest ze? Ze keek naar het donkere water van de gracht en de zwarte kruinen van de bomen.

„In ieder geval eerst naar Freddie", bonsde het in haar hoofd. Daar was haar eerste plaats en dan verder......

Ze kon niet denken, ze voelde niet dat ze liep. Werktuiglijk ging ze de weg naar huis en ineens...... maar, dat kon niet! Daar ging Dick voor haar uit met...... een vrouw. Een slank klein mens leek het, hij stak een stuk boven haar uit.

Ineens werd ze woedend. Dat was brutaal, hier gewoon in de straat te gaan lopen, zo zeker was hij van haar hondentrouw! Jawel zij veilig bij het kind en hij...... kon net doen en laten wat hij wou. Zij, suffertje, liep met haar ogen dicht!......

Hoe moest ze langs hen komen. Dadelijk waren ze bij het huis. Ineens kwam er een bittere lach in haar op. Natuurlijk ging hij nog niet naar huis, hij moest zijn liefje toch eerst thuis brengen. En waarempel, bij de deur draaide Dick even, doch liep meteen weer door. Zijn „beter ik" had zeker even gesproken, merkte Greet honend op. Ze hoorde haar sleutel krassen en stond even later op de mat.

„Hoe vind ik mijn leven terug", dacht ze wanhopig. Ze kleedde zich uit en ging even naar Freddie kijken. Eigenlijk onnodig, hij lag zo tevreden en stil in het wit gelakte ledikantje. Het ledikantje dat ze samen gekocht hadden, zij en Dick. Wat moest het een huichelaar zijn, dat hij zo onbevangen gelukkig had kunnen doen.

Daar ging de sleutel in het slot. Ze kon haar tranen niet terug houden. Wat gek, het was of ze een vrouwenstem hoorde. Hij zou toch niet zo krankzinnig zijn, dat schepsel hier te brengen. Ze richtte zich op en hield zich aan de rand van de tafel vast. De deur ging open en zenuwachtig kwam Dick om de hoek: „Ik hoop niet, dat je......", begon hij haperend, „schrikt van de late visite. Maar ik dacht dat het beter was je...... nu alles in kannen en kruiken is, alles maar te zeggen."

Hij deed de deur wat wijder open en Greet zag door een waas een vrouwenfiguur verschijnen met een donkere hoed en een voile en ze hoorde als in een droom:

„Ik zeide tegen Uw man dat het geen tijd was voor vreemde visite, maar hij hield niet op, ik moest u zelf alles uitleggen."

Het was een rustige vriendelijke stem. De voile werd teruggeslagen en een paar klare grijze ogen blikten Greet tegen. Het golvende witte haar kwam onder de donkere rand van de hoed vandaan.

Als stom geslagen stond Greet nog steeds tegen de rand van de tafel geleund. Dick schoof een stoel aan en nu hakkelde Greet: „Prettig, dat u gekomen bent, maar ik begrijp niet goed......"

„Kijk eens, het is een grote verrassing geworden. Uw man heeft zich een prima zakenman getoond. Ik ben oud, ik heb geen opvolger, mijn man is overleden en ik ben blij, dat alles nu in goede handen overgaat."

Dick kwam vlak naast haar staan, greep haar handen en zeide: „Nietwaar, vrouwtje, onze jongen gaat veel kosten en dan wijzelf...... Wij willen toch ook wel wat vooruit. Maar ik was bang, dat het een tegenvaller zou worden. Ik heb me eerst ingewerkt en gekeken of alles wel safe was enne...... mevrouw en ik zijn het helemaal eens geworden."

Noch de mevrouw, noch Dick hebben ooit begrepen waarom Greet eerst de mevrouw om haar hals viel en toen Dick en waarom ze fluisterde: „Lieve Dick, ik wist het toch eigenlijk wel."

Ze hadden beiden immers zo goed geheim gehouden

Ons kook- en bakpraatje

VOOR DE PAASDAGEN.

Gevulde eieren.

Benodigdheden: 6 eieren, ongeveer 75 gram boter; mosterd, peper, zout; gehakte peterselie.

Kook de eieren hard (8 à 10 minuten), leg ze even in koud water en pel ze, snijd ze in de breedte middendoor en haal er de dooiers uit. Snijd van de halve witten de topjes af, zodat ze kunnen staan. Wrijf de dooiers volkomen fijn, voeg er langzamerhand de gesmolten boter en zoveel mosterd, peper, gehakte peterselie en zout bij, tot een goed smakend mengsel verkregen is. Vul hiermee de halve witten zodanig, dat een heel ei wordt verkregen en zet de eieren op een schotel.

N.B.: Het vullen gaat het gemakkelijkst door het mengsel door een spuitzakje met gekarteld spuitje in de halve witten te spuiten.

Gevulde eierbroodjes.

Benodigdheden: 6 kleine broodjes, 3 hard gekookte eieren, 15 gram bloem, 20 gram boter, 2 dl. melk of bouillon; wat peterselie, 4 champions, zout, peper, mosterd, desverkiezend wat citroensap, 40 gram boter om te besmeren.

Breng de 15 gram boter en bloem aan de kook al roerende, voeg er nog steeds roerende met kleine scheutjes de melk of de bouillon bij, blijf roeren tot de saus goed doorgekookt heeft en gaar is (10 minuten).

Snijd de gepelde eieren in dobbelsteentjes en roer deze met peper en zout, mosterd en zo men het wil wat citroensap door de saus. Voeg er de gehakte champions bij. Snijd het bovenste kapje van de broodjes af, hol ze uit en besmeer de binnenkant met wat gesmolten boter.

Vul de broodjes met het mengsel en leg er dan de uitgeholde en met boter besmeerde bovenste kapjes van de broodjes op.

Besmeer nu de gehele buitenkant der broodjes, met de rest van de boter en laat deze op een bakblik of in een braadslede, in een matig warme oven warm en knappend worden, maar zorg dat ze niet te bruin worden.

Voor de Jeugd

DE OLIFANT.

Rrrrringngngng! Daar ging de schoolbel voor het laatst! Ja hoor, nu was het toch heus vacantie. Hanneke kon haast niet op haar plaats blijven zitten. Gelukkig, de juffrouw gaf het sein om op te staan.

„Nu, dan wens ik jullie een prettige vacantie en ik hoop, dat we in September weer fris kunnen beginnen."

„Ja Juf, dag Juf!"

Weg was Hanneke, ze rende naar huis; als ze thuis kwam, had moeder gezegd, zou er een verrassing zijn en nu was ze toch zo benieuwd!

Lang werd haar geduld niet op de proef gesteld, want wie zat daar met Moeder in de serre? Oma! Dat was een feest. Hanneke vloog haar om de hals.

„Pas op kindje, zo'n oude vrouw, je kraakt me!" lachte Oma, maar ze vond het toch nog wat gezellig haar oudste kleinkind een beetje te knuffelen.

„Zo, kindje, en mag ik nu je rapport eens zien?"

Het rapport! Dat was waar ook; Hanneke zou het door de opwinding haast vergeten.

„Wel, wel, dat ziet er goed uit, hoor, zo en een 8 voor tekenen? Dat heb ik geroken, dunkt me, dat er in jou zo'n tekenares zit. Je moet mijn grote tas eens halen, kind, en eens kijken of daar niet een raar wit pak in zit, dat er eigenlijk niet in hoort."

Hanneke was al weg; zou Oma heus......? Ja hoor, een schetsboek, een echt groot schetsboek met van die ringetjes in de rug en een mooie linnen omslag.

„O, Oma!" Moeder schudde haar hoofd; „wat een verwennerij, Ma, foei toch."

„Kom, kom, moeder, het is vandaag de eerste vacantiedag en ik had juist willen voorstellen dat we vanmiddag met zijn allen naar de dierentuin gaan, dan heeft Fritsje ook e enbeetje feest, hè manneke?"

Nu, je begrijpt, daar waren Fritsje ook een beetje feest, hè vinden met Oma naar de dierentuin! Het werd een heerlijke middag. Het meest genoot Hanneke van de apen, en toen kwamen ze voorbij de wolf en Fritsje bedelde Oma om 's avonds het sprookje van Roodkapje te vertellen. Het laatst gingen ze naar Betsy, de grote Olifant. Dat vond Frits prachtig! Wat een groot beest, als hij daar nu eens een ritje op mocht maken! Er was een mijnheer, die een sigaar in de slurf deed voor de oppasser. Zou Betsy het begrijpen? Ja hoor' ze gaf hem dadelijk door, en Hanneke deed een koekje in de slurf, en kijk, dat stak ze zelf in haar bek. Of ze het ook wist!

„Ik wou, dat ik een olifant was!" zuchtte Fritsje.

„Maar jongen, waarom?" vroeg Oma.

„Nou, dan kreeg ik ook koekjes en hoefde ik nooit geen sommen meer te maken."

„Ja, maar dan had je Oma niet", zeide Hanneke.

„Ik geloof", zeide Oma, „dat je nog maar het best kunt blijven, wie je bent. Heb je wel eens het verhaal gehoord van de Japanse steenhouwer? Dat zal ik als we thuis zijn dan eens aan jullie vertellen. Ik wed als jullie dat hebben gehoord, je er we anders over zult denken!"

Volgende keer het verhaaltje van de steenhouwer.

PIERS GROTE REIS.

..Van Pier de molenaarszoon die veel wonderbaarlijks heeft beleefd.

Op de vierde dag kwam hij met een vrolijk gezicht bij Pier, die op een koele mat zat en samen met de prinses cocosmelk dronk met een rietje. „Daar komt een zwarte stip in de lucht", wees de stuurman. „Dat is een vliegmachine wat ik je brom. Ik heb een lap aan een stok gebonden en ze zullen dat straks wel in de gaten krijgen."

Pier schrok ervan. Hij had helemaal geen plan om mee te gaan. Hij hoopte stiekum dat het vliegtuig de dock niet zou zien.

„Och lieve mensen, daar kwam de stip al naar beneden. De stuurman gilde van plezier. Even later scheerde er een enorme vliegmachine over de woestijngrond. Er sprongen grote kerels uit die met de stuurman gingen praten en Pier hoorde dat hij mee moest naar Nederland terug. De vliegmachine was expres gestuurd om hen te zoeken.

Heel veel geduld had de piloot niet. Ze moesten zo gauw mogelijk instijgen, maar jawel, daar had je de poppen aan het dansen.

De kleine prinses wou beslist geen afstand van haar nieuwe man doen. Ze huilde hartverscheurend en ging om Pier zijn middel hangen.

Hij huilde van de weeromstuit mee en kon het niet over zijn hart verkrijgen haar van zich af te schudden.

Toen ze uit het gezicht waren, sprong de stuurman onder zijn blad vandaan en schudde van het lachen. „Ze geloven in woestijnspoken, die ezels", zeide hij. „De cactussen, die beginnen te fluiten zijn betoverde demonen."

„Wat zijn demonen?" vroeg Pier.

„Duivels", gromde de stuurman, „Je hebt toch wel ês van duivels gehoord?"

„Wat moeten we hier beginnen", zeide Pier angstig, terwijl hij naar de raargevormde cactussen keek. Ze zagen er eigenlijk echt duivelachtig uit, sommigen hadden net horen op hun kop.

De tocht door de woestijn viel lang niet mee. Pier liep te puffen als een stoommachine. Hij hield een cactusblad als parasol boven zijn hoofd, maar het leek wel of de zon er door brandde. En dat zand kriebelde zo aan zijn voeten.

Ineens kreeg Pier een idee. Van die lange spitse cactusbladen kon je wel schaatsen maken.

„Baas" zeide hij tegen de stuurman-piloot, „we moeten terug naar dat bos met de stekelige bomen. Dan binden we zo'n paar lange bladen aan en gaan schaatsenrijden door dat zand."

„Allemensen, dat is prachtig. Dan worden we skilopers."

„Wat zijn dat?" vroeg Pier.

„Dames en heren met lange latten onder hun voeten, waar ze mee van de besneeuwde bergen glijden in Zwitserland", vertelde de stuurman.

Zulke dingen kende Pier niet, maar hij begreep dat het net zoiets was als schaatsenrijden, dus dat zou hem wel aanstaan. Ze gingen terug naar de oase met de cactusbomen en zochten prachtige, sterke lange stekelbladen uit. Met vezels bonden ze ze stevig onder hun voeten. De cactus die ze als parasol gebruikten, maakten ze met vezels onder hun kin vast. Ze dronken zich nog lekker vol met het kristalheldere water uit het meertje onder de bomen, regen ieder een geweldig lang snoer bananen om hun middel en daar stoven ze het bosje uit, voortgedreven door de woestijnwind. (Wordt vervolgd).

DE LEGE SCHOOLBANK.

Voor de vacantie was begonnen,
Was heel de klasse al tevree.
De jongens schreven op hun leien:
Ik ga met Pa zijn auto mee,
Ik krijg een hond of een konijntje,
Ik ga logeren in het Gooi,
En allen hadden ze wat anders,
En alles was maar even mooi.

De kleine Jan had honderd plannen,
Wat of hij al die tijd zou doen.
Hij zou zijn zusje fluiten leren,
Of touwtje springen voor een zoen.
Hij zou gaan tekenen en knippen,
Soldaatje spelen met zijn vlag.
In 't bad zijn scheepje laten varen,
En alles doen wat of maar zag.

Toen de vacantie was verstreken,
Zat heel de klas weer bij elkaar
Met bruine, vrolijke gezichten
En al het huiswerk netjes klaar.
Ze hadden allemaal verhalen,
Ze raadde wie het meeste kreeg,
Konijnen, scheepjes, spoortjes, boeken,
......De bank van kleine Jan was...... leeg.

Z'n leitje en zijn sponzedoosje
Die stonden op z'n plaatsje klaar,
Z'n potlood en z'n schone schriften
Die lagen in zijn lessenaar.
De jongens keken naar z'n bankje......
Toen werd het stilletjes in de klas.
De juffrouw zei, dat kleine Jantje
Voor altijd met vacantie was.

(Uit voor de Jeugd).

ONS RAADSELHOEKJE.

Leeftijd van 6 tot 9 jaar.

Het valt van een grote hoogte naar beneden en toch loopt het ongedeerd verder.

Ra, ra, ra, wat is dat?

Inzendingen voor Woensdag as. aan Tante Ria per adres Adm. van dit blad. In de linkerbovenhoek te vermelden: Raadsel.

Voor de goede inzenders wordt een prijs beschikbaar gesteld, bij meerdere goede inzendingen wordt geloot. In de brief te vermelden meisje of jongen.

HERSENGYMNASTIEK.

HOEVEEL?

Hoeveel is een yard?
Hoeveel is een gallon?
Hoeveel is een Nederlandse zeemijl?

Inzendingen voor Woensdag as. aan Tante Ria per adres Adm. van dit blad. In de linkerbovenhoek te vermelden: Hersengymnastiek.

Voor de goede inzenders wordt een prijs beschikbaar gesteld, bij meerdere goede inzendingen wordt geloot. In de brief te vermelden meisje of jongen en de leeftijd.

KLEINE MOPJES.

Moeder tot zoontje: Je moet nooit iets uitstellen tot morgen, wat je vandaag nog kan doen.

Zoontje: Zullen we vandaag dan de rest van de taart maar opeten, moeder?

Meester: Wie weet nu een woord waar een ei in voor komt?
Wiesje: Klein.
Meester: Goed zo.
Keesje: Geit.
Meester: Zeer goed.
Jantje: Pannekoek.
Meester: Daar komt toch geen ei in voor?
Jantje: Ja, meester, mijn moeder doet er altijd een ei in als ze pannekoeken bakt.

Beste Jan Meursing,

Je schreef aan Tante Ria in je briefje, dat ik heel erg eerlijk heb gevonden, dat je niet mee kon doen aan de raadsels. Nu heeft Tante Ria een cadeautje voor je afgegeven op de Administra van de Amigoe di Curaçao, dat kan je daar af komen halen. Ik vond je briefje erg leuk hoor.

Dag Jan.

Tante Ria

De oplossingen en de prijswinnaars van het nummer van 19 Maart worden in het nummer van 2 April bekend gemaakt, dus in het volgend nummer.

Tante Ria

Transformers "Meybooms'"

De Nijmeegse studenten roeren zich

Na studenten-rechtbank een studenten-parlement

door

F. J. de Fraiture.

Bezat Nijmegen reeds in de Rota Carolina (studenten-rechtbank) een unicum, thans is het plan opgevat een studenten-parlement in te stellen.

Dit parlement is zijn werkzaamheden aan op Donderdag 11 Maart aangevangen. Als kamervoorzitter werd aangezocht Prof. Mr. A. L. de Block, griffier van de Eerste Kamer. Het kabinet wordt voorgezeten door Prof. Mr. F. Duynstee, die dus de functie van minister-president zal bekleden. Verder zijn de portefeuilles van Buitenlandse Zaken, van Justitie en van Binnenlandse Zaken aan studenten opgedragen.

Er zullen vier fracties toegelaten worden, te weten: christen-democraten, progressief democraten, conservatieven en stalinisten. Deze partijen zijn natuurlijk naar omstandigheden te wijzigen. Het gaat er, evenals bij de Rota, om het parlementaire spel te spelen.

Op de eerste zitting zal, blijkens de presidentiële boodschap, aan de orde zijn een ontwerp van wet, houdende nadere voorzieningen, betreffende regeling en beperking der uitoefening van het recht van vereniging en vergadering. Dit ontwerp van wet houdt in drie wijzigingen in de wet van 22 April 1855.

In de Memorie van Toelichting worden drie gronden voor deze wijzigingen aangegeven. De eerste grond is de steeds scherper wordende tegenstelling in de wereld tussen twee grootmachten. Het ontwerp bedoelt in ons land de hoogst mogelijke paraatheid voor te bereiden voor het geval, dat het internationaal conflict zich zou toespitsen.

De tweede grond is gelegen in de aard van het stalinistisch streven. De regering is van oordeel dat het stalinisme in strijd is met de fundamentele waarden, welke aan de Nederlandse democratie ten grondslag liggen, doch thans onvoldoende beschermd kunnen worden. Tot de fundamentele waarden moet ook worden gerekend, dat alle veranderingen van de rechtsorde in ruimere zin worden nagestreefd langs wettige democratische weg. Dit is de derde grond voor de indiening van het ontwerp. De aanvaarding der democratische methoden is identiek met de gehoorzaamheid-inbeginsel aan het gevestigd gezag. Publiekelijk beleden en gepropageerde ongehoorzaamheid-in-beginsel kan in principe niet worden geduld.

De actualiteit van het onderwerp zou tot de veronderstelling kunnen leiden een nadere uitwerking te zijn van de tegen het communistisch optreden in Tsjechoslowakije gerichte voorstellen op de protest-vergadering der Nijmeegse studenten. Dit is echter geenszins het geval. Het gaat slechts om het parlementaire spel en dan neemt men bij voorkeur recente gebeurtenissen in behandeling.

De verlamming van de Europese Handel Waar het omgaat

Te Parijs zijn op Maandag 15 Maart, nieuwe economische besprekingen begonnen tussen de hh. Bevin en Bidault de Britse en Franse ministers van Buitenlandse Zaken. Het hoofddoel van deze onderhandelingen is in West-Europa of beter gezegd in (Marshall)-Europa een deugdelijke en op zichzelf steunende economie tot stand te brengen.

Over dit onderwerp werd reeds heel wat in het vage gepraat. Er werd gesproken over industriële inschakeling, over ontwikkeling van de handelsbetrekkingen tussen de Europese landen, over een gemeenschappelijke munt- en credietpolitiek, en zelfs over overplaatsing van werkkrachten, die zou kunnen tot stand gebracht worden, indien de volkeren van de zestien bij het Marshallplan betrokken landen als burgers van eenzelfde land werden beschouwd.

Nochthans mag aan deze algemeenheden geen overdreven belang gehecht worden, omdat hierdoor de aandacht afgeleid wordt van de belangrijkste vraagstukken die op een onmiddellijke oplossing wachten.

De Europese landen mogen deze niet uit het oog verliezen, willen zij hun toekomst als redelijk voorspoedige en vrije landen vrijwaren. Welke zijn deze practische vraagstukken? Het Marshall-Europa leefbaar te maken en waardig voor de ontvangst van de hulp der Verenigde Staten betekent het meest doelmatig gebruik te maken van de beschikbare hulpbronnen van al de betrokken landen. Een grote inspanning zal moeten geleverd worden om tot economische inschakeling te komen, waarbij groeps- en zelfs nationale belangen desnoods ondergeschikt zullen moeten gemaakt worden aan de meer uitgebreide belangen van de ganse groep naties.

Het nijverheidsgebied van Europa

Er zijn voorbeelden genoeg om deze bewijsvoering te staven. Het industrieel hart van West-Europa is het gebied dat het Rijnland, het oostelijk gedeelte van België en het noordoostelijk gedeelte van Frankrijk omvat. Dit is een innig verboden geheel. le benuttiging hangt de wel-Van zijn voorspoed en volvaart van een uitgestrekt gebied van Europa af. Op dit ogenblik ligt het Rijnland verwaarloosd. Een der eerste taken, die voor Europa gesteld worden is het herstel der bedrijvigheid van dit gebied, waarbij echter een nauwkeurig politiek toezicht niet mag vergeten worden.

Hierdoor treedt het vraagstuk van de toekomst van de Europese staalnijverheid onmiddellijk op de voorgrond. Deze nijverheid zal tot een meer aangesloten geheel moeten verenigd worden dan tot nog toe het geval was.

Dit zou kunnen gebeuren door tussenkomst van het vooroorlogs Europees staalkartel. De gebeurlijke bezwaren hiertegen zou men kunnen vermijden door de bedrijvigheid van dit kartel openbaar te maken en verder door als voorwaarde op te leggen dat de bedrijvigheid eerst moet goedgekeurd worden door de bestendige internationale organisatie die op de economische inschakeling volgens het Marshallplan toezicht zal uitoefenen.

Doch deze behoefte doet zich niet alleen in de staalnijverheid gevoelen.

In alle voorname takken van de Europese nijverheid gen en grote doeltreffendheid kunnen verwezenlijkt worden door het oprichten van gemeenschappelijke aankoop- en verkoopinstellingen door het uitwisselen van technische inlichtigen e door internationale overeenstemming nopens de best passende ligging van nijverheidsinrichtigen.

Het is te hopen, dat de bestendige internationale organisatie, die infevolge de conferentie der „Zestien" te Parijs zal opgericht worden, over voldoende gezag zal beschikken voor onderzoek en advies. Deze instelling zou alle regeringen moeten vertegenwoordigen, zodat een gegeven raad g elijk zou staan met een bevel.

Wat tot het meest doel treffend gebruik van alle beschikbare Europese hulpbronnen zal bijdragen in het geleidelijk verminderen en de uiteindelijke uitschakeling van de Europese tolgrenzen.

Wat de handel bemoeilijkt

De handel tussen de Europese landen wordt tegenwoordig zeer bemoeilijk door het gebrek aan een aanvaarbaar ruilmiddel. Europa ziet zich genoodzaakt terug te gaan tot de primitieve ruilhandel. De landen, die handel drijven volgens meer moderne methodes, ondervinden heel veel last, om zich te schikken naar de eisen van de landen, die hun economie in evenwicht trachten te houden door ruilhandel.

België is daar het beste bewijs van. Zoals de meeste andere Europese landen heeft België nog steeds een dollartekort. Maar in tegenstelling met andere staten van Europa i s de Belgische betalingsbalans ongeveer in evenwicht en wordt het tekort in de Verenigde Staten min of meer vergoed door het tegoed in Frankrijk, Italië, de sterlinglanden en andere.

Zolang het tegoed kon omgezet worden om het dollartekort te betalen verliep alles normaal.

Maar dit is niet langer het geval, en België ziet thans zijn tegoed toenemen in practisch geblokkeerde munten.

Tijdens de besprekingen die onlangs tussen Groot-Brittannië, Frankrijk en andere landen plaats grepen, werd voorgesteld, deze toestand voorlopig niet te wijzigen. Deze laatste landen vroegen inderdaad, dat België zijn bezit in hun valuta's zou laten aangroeien niet kunnen aanvaarden, daar de regering de deflatie van de munt en de prijzen tracht door te drijven. Bijgevolgd zou de uitvoer van goederen, betaald door geblokkeerde valuta's, gelijk staan met het voeren van een politiek, die in tegenstelling zou staan met de pogingen om de prijzen en de onkosten naar onlaag te duwen. Dit zou een dubbele inflatie voor gevolg kunnen hebben, daar in België enerzijds crediet zou moeten worden toegestaan, en anderzijds goederen voor de uitvoer zouden moeten onttrokken worden van de beschikbare hulpbronnen.

Dezelfde toestand doet zich in vele andere landen voor en is de oorzaak van een steeds toenemende verlamming van de handel tussen de Europese landen. Het voorbeeld van België toont duidelijk het belang aan, dat de toekenning van een zeker bedrag aan vrije dollars ingevolge het Marshall-plan heeft voor het vergemakkelijken van deze handel. Deze dollars zouden kunnen omgezet worden door de landen die schuldeisers zijn van andere staten van het sterling-gebied.

Betrekkingen met het dollar-gebied.

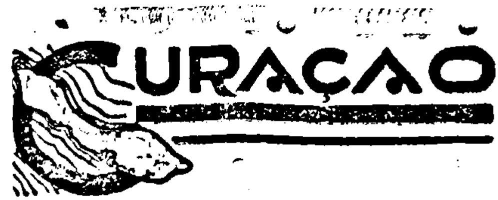
Bij de ontwikkeling van de handelsbetrekkingen tussen de Europese landen zullen de betrokken staatslieden op hun hoede moeten zijn voor een te ver doorgedreven uitbreiding van deze handel.

Men mag immers niet vergeten, dat een van de belangrijkste factoren, waarvan het economisch welzijn van West-Europa afhangt, de bekwaamheid der landen zal zijn hun betalingen met het dollargebied in evenwicht te brengen.

Vóór alles moet de kloof tussen de dollarlanden en West-Europa overbrugd worden.

Dit betekent, dat alle hulpbronnen van West-Europa moeten verenigd worden om goederen voort te brengen, die kunnen verkocht worden in landen met harde munten en voornamelijk op Amerikaanse markten.

Een kunstmatige opwekking van de handel tussen de West-Europese landen zou wel eens kunnen leiden to een uitgebreid gebruik van de hulpbronnen voor de voortbrenging van niet noodzakelijke goederen, zodat de tIalianen zouden aangezet worden perziken te kweken voor uitvoer naar Groot-Brittannië, terwijl zij veel meer voordelen zouden halen uit de voortbrenging van kunstmatige zijde voor Canada. Hetzelfde kan gezegd worden voor de Belgische uitvoer, die zich beter zou toeleggen op de bouw van locomotieven voor Zuid-Amerika, dan op het kweken van azalea's en druiven voor de Britse markt.

BIJ MONSEIGNEURS OVERLIJDEN.

Condoleances gericht aan de Hoog Eerw. Pater A. Vismans O.P., Vicaris Provinciaal in Nederland:

H.M. de Koningin liet schrijven:

„In opdracht van H.M. de Koningin betuig ik de Vicarius Provinciaal van de Orde der Predikheren Haar deelneming in het overlijden van Zijne Hoogwaardige Excellentie Monseigneur Petrus Innocentius Verriet, Orde der Predikheren, Titulair-Bisschop van Eleutherna en Apostolisch Vicaris van Curaçao.

De particulier secretaris
van H.M. de Koningin
M. Kohnstam.

Van Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Juliana:

„Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Juliana heeft met groot leedwezen kennis genomen van het droevig bericht uit Curaçao, dat aldaar overleden is Zijne Hoogwaardige Excellentie Monseigneur P. Verriet O.P., Apostolisch Vicarius van Curaçao.

Hare Koninklijke Hoogheid droeg mij op U hare oprechte deelneming te betuigen met het grote verlies, dat Uwe Orde door het heengaan van Monseigneur Verriet heeft geleden.

De particulier secretaris van
H.K.H. Prinses Juliana
Mr. J. C. Baron Baud.

De 18e Maart is om 11 uur een plechtige uitvaart geweest in de Maria Geboorte Kerk te Nijmegen. Pater A. de Valk en Cl. v.d. Looy waren resp. diaken en subdiaken; de paters en fraters van het Albertinum zongen de Gregoriaanse requiem; aanwezig waren oud-Gouverneurs van Curaçao Ir. de Fruytier, Wouters, familieleden, confraters, zusters Dominicanessen, waaronder de Algemene Overste van Voorschoten, de zusters van de H. Carolus van Barromeus, de Overste van de Kruisvaarders van St. Jan en vele belangstellenden. Pater M. Kosters O.P. hield na de H. Mis de lijkrede.

Talrijke condoleances zijn binnengekomen o.m. van oud-Gouverneur Van Slobbe, die zich verontschuldigde niet bij de Uitvaart aanwezig te kunnen zijn, van de Commissaris der Koningin in de provincie Limburg en vele anderen, o.a. van Mej. J. Geldens, particulier secretaresse van H.M. de Koningin.

Op Curaçao is nog ontvangen een brief van deelneming van Zijne Eminentie Kardinaal J. de Jong.

Russische dwang arbeiderskampen

Niemand is nog dezelfde mens, als hij na twee of meer jaren terugkomt.

Na de ineenstorting van het nazie-regiem leerde de wereld de waarheid kennen over de martelkamers en concentratiekampen. Bestaan zij ook in de Sovjet-Unie, zoals velen beweren? Ik kan niet met zekerheid vertellen, wat er gebeurt in de Russische kampen, maar dit weet ik wel: Niemand is nog dezelfde mens, als hij na twee of meer jaren uit een dwangarbeiderskamp komt. En dat is dan heel mild uitgedrukt.

Op elk terrein superieur.

Evenals de nazieleiders dat deden met de Duitsers, huldigen de leiders in de Sovjet-Unie graag de mythe, dat alle volken van de Sovjet-Unie beschouwd moeten worden als een „Herrenvolk" om hun communistische levensbeschouwing, die hen zou verbinden en op elk terrein supérieur zou maken. Er bestaan geen grenzen voor deze zelfvoldaanheid voor de Russische pers. De Russische arbeiders zijn de beste ter wereld, evenals de Duitsers dat eens waren; de Russische technici kunnen niet overtroffen worden; de Sovjet-wetenschap overtreft alles in kennis, genialiteit en nieuwe ontdekkingen. De Sovjet-literatuur en kunst maken een nieuwe ontwikkeling door en zijn op weg naar nieuwe hoogten, waarvan tot nu toe nog nooit gedroomd werd, terwijl het culturele leven in het Westen steeds verder bergaf gaat.

Kortom, het gehele Russische culturele leven, dit culturele leven, dat geen enkel contact heeft met het buitenland en van daar uit in het geheel niet beinvloed wordt, staat alleen op een eenzame hoogte in de wereld.

Deze „waarheden" worden voortdurend in het brein der Sovjet-burgers ingehamerd. En op de duur heeft dit zijn effect. Een jonge, tot de intelligentia behorende, Russische vrouw merkte tijdens een door Molotov gegeven receptie, ter gelegenheid van de dertigste verjaardag van de October-revolutie, op: „Arme Molotov, die zich voortdurend met buitenlanders (zij bedoelde: die verachtelijke dieren) moet bezig houden op onze grote feestdag".

Evenals de Herrenvolk-mentaliteit in Duitsland zich weerspiegelde in litteratuur en kunst, is het ook in Rusland het geval. De Sovjet-kunstenaars hebben opdracht het regiem te verheerlijken, zoals ik boven reeds zeide. Ik wil hier een klein detailpunt belichten: de architectuur. Zij is zeer representatief voor de levensbeschouwing. De pompeuze, geweldige en zware lijnen domineren. Het is voldoende hier te herinneren aan de plannen voor het gigantische Sovjet-paleis. Op het hoogste punt van het paleis zou een 100 meter hoog standbeeld van Lenin geplaatst worden van roestvrij staal. Lenins wijsvinger alleen al zou een lengte krijgen van 4 meter. De Duitse invasie maakte de uitvoering van dit plan mogelijk, zoals de Russische overwinning de Duitse plannen voor een reusachtig overwinningsmonument in duigen deed vallen.

Nauw verwant met het Herrenvolkidee is het leidersbeginsel. Wie Rusland nooit heeft bezocht, kan zich moeilijk voorstellen op welk en fantastische wijze Stalin verheerlijkt wordt. Men kan op straat niet veel stappen doen zonder een, meestal met bloemen en guirlandes versierd portret of standbeeld van Stalin te ontmoeten. Het vervaardigen van foto's en beelden van kameraad Stalin en andere leden van het Politiebureau heeft zich ontwikkeld tot een grote industrie. Een van de meest groteske dingen zag ik in een autobus in Moskou. In de bus stonden aan de rechterzijde naast elkaar drie beelden van Stalin en naar links kijkend werd het oog gestreeld door een groot beeld van kameraad Kalinin, daarnaast nog een keer Kalinin en daarnaast Kalinin. Alle waren zij uitgevoerd in gips en van grote afmetingen. Met touwen waren zij vastgemaakt, zodat zij niet konden omvallen. Toen de bus zich in beweging zette, zwaaiden zij van links naar rechts en dit maakte zo'n ongelooflijk gekke indruk, dat zelfs een aantal Russen zich krom lachte, overigens op zichzelf een goed teken.

Na Tsjechoslowakije volgt Oost-Duitsland

Russen vastbesloten communistisch front tot Elbe te verleggen

De gebeurtenissen in de Tsjechoslowaakse hoofdstad hebben in de Sovjet-zone van Duitsland plotseling geleid tot een reactivering van de politiek der communistische partij. Niet Tsjechoslowakije schijnt het sluitstuk te moeten worden van de Russische afgrendelingspolitiek, doch wel het door de Russen bezette gedeelte van Duitsland. Dit wil zeggen, dat de Sovjet-Russen vastbesloten zijn het communitsische front tot aan de Elbe te verleggen. Er heeft tot nu toe altijd nog een zwakke hoop bestaan, dat Oost-Duitsland niet tot een Russische vazalstaat zou worden gemaakt en de Russen zich met de Odergrens tevreden zouden stellen. Deze hoop schijnt men nu wel definitief te moeten laten varen. Het wordt steeds duidelijker, dat de „oplossing van de Tsjechoslowaakse crisis onmiddellijk gevolgd zal worden door een radicaler inschakeling der Sovjet-zone in het Oostelijk blok en dit niet alleen op economisch, maar ook op politiek gebied, aldus 'De Volkskrant'.

In de communistische partij der Sovjet-zone heerst reeds enige dagen hoogspanning. Pieck en Grotewohl zijn onafgebroken in conferentie met vooraanstaande partijleden en hoge officieren van het Sovjet-Russische militaire bestuur.

De Tsjechoslowaakse grens werd in Saksen door een versterkte politiemacht hermetisch afgesloten.

Tsjechen, wie het mocht gelukken de ring van communistische grenspatrouilles te doorbreken, moeten dan nog rekenen met de waakzaamheid der Duitse communisten, die hen aan hun Tsjechische kameraden uitleveren. Opmerkelijke activiteit ontplooit ook plotseling de communistische minister van Binnenlandse Zaken van het land Brandenburg.

De politie en het bestuursapparaat heeft hij grondig doen zuiveren van alle de communisten niet gunstig gezinde elementen. Alle sluetelposities heeft hij in handen gelegd van leden der communistische partij, terwijl hij een zuiveringsgolf heeft ontketend tegen leden der liberale partij en der christendemocratische unie. Deze laatsten worden gedwongen een verklaring te ondertekennen, dat zij het door Kaiser (christen democraat) en Schwennicke (liberaal) gevoerde beleid afkeuren en zich geheel achter het communistische volkscongres plaatsen.

Wie weigert, wordt afgezet, in verschillende gevallen gearresteerd en vervangen door communistische stroomannen. Alle burgemeesters werd de verplichting opgelegd plakkaten te doen aanplakken en openbare vergaderingen te organiseren, waarin Kaiser en Schwennnicke als landverraders en medeplichtingen aan het Amerikaanse dollarimperialisme aan de kaak worden gesteld. Door middel van terreur en dwang wordt de politieke onafhankelijkheid der liberale partij en der christendemocratische unie volledig vernietigd.

Aan het hoofd der cristendemocratische unie staat nu Dertinger aan het hoofd der liberale partij dr. Külz bieden willoze werktuigen in de handen der Russen. Hun partijen voeren een waar marionettenbestaan, waarbij de touwtjes zich in handen bevinden der communisten. Alle weerstand heeft men wel is waar nog niet kunnen uitschakelen, doch het verzet tegen de communistische overrompeling der andere partijen wordt steeds zwakker. Verzet kan slechts leiden tot gevangenis of concentratiekamp.

Economisch was de Sovjet-zone reeds land in het Oostelijk blok ingelijfd. De communisten hebben studiecommissies gevormd, die plannen moeten uitwerken voor de vervaardiging van die producten welke het Oos ten nodig heeft. Men verwijdt het opzettelijk een gesloten ring te vormen in het economische proces, opdat de afhankelijkheid der tot het Oostblok behorende staten gehandhaafd blijft. De materiële basis voor het voeren van een zelfstandige economische politiek moet hun ontnomen worden.

Politiek moet h me a-y

Politiek was men tot nu toe in de Sovjet-zone nog niet zo ver gegaan, doch de beslissende fase schijnt hier nu ook, niet het minst onder de invloed der Tsjechoslowaakse gebeurtenissen, te zijn aangebroken.

Nieuwe verkiezingen

De communistische partij in de Sovjet-zone weet veel van haar toch reeds niet al te grote aanhang te hebben ingeboet.

In October aanstaande komen er weer nieuwe verkiezingen. Met alle middelen moet zij nu trachten het vijandelijke front murw te maken, opdat zij onder enige tegenstand een volksfront kan vormen met in feite gelijksgeschakelde partijen, die trouwe uitvoerders zijn van het communistische partijprogram. De communisten in Oost-Duitsland zijn ongeduldig geworden.

Onder leiding van de premier van het land Saksen, Seydewitz, zouden zij gaarne een regering vormen, opdat zij op gelijke voet met hun kameraden in het Oosten in contact kunnen treden. De Sovjet-Russen aarzelen om reden van internationaal politieke aard nog aan deze wens gevolg te geven. Zij staan echter toe, dat alle nodige voorbereidende maatregelen worden getroffen. De vorming van een Oost-Duitse regering is het werk van een ogenblik.

De Russen behoeven de centrale economische commissie slechts politieke macht te verlenen, opdat Seydewitz zijn verzoek tot inlijving van Oost-Duitsland in het Oostelijke blok kan indienen Na Tsjechoslowakije komt Oost-Duitsland. Het ongeduld der communisten ten spijt blijven de Russen kalm en vastbesloten. Zij weten, dat het zwaarste werk voor hen reeds is verricht.

zelf een goed teken.

SINT CHRISTOFFELBERG.

Duitsland heeft een overschot van anderhalf millioen vrouwen

Men behoeft waarlijk niet over de grenzen te gaan om in aanraking te komen met de aspecten van het woningprobleem. Ook in het eigen land bestaat helaas de trieste ervaring van bunkerwoningen en noodverblijven in een kippenhok; een overzicht van de advertentie-rubriek van het dagblad in een grote Nederlandse stad spreekt trouwens boekdelen. Wat wordt dit alles echter wanneer men het vergelijkt met de chaotische toestanden, welke alom in Duitsland heersen? Met de beste wil van de wereld kunnen Essen, Hamburg, Keulen, Hannover, Duesseldorf en Berlijn niet meer beschouwd worden als normale steden en toch leven in deze groteske puinhopen honderdduizenden en millioenen mensen. De wederopbouw zal hier Titanenarbeid vergen en wanneer men in Rotterdam, Nijmegen of het Haagse Bezuidenhout met jaren telt, dan is het zeker niet overdreven bij het herstel van de Duitse steden met generaties te rekenen.

De moeilijkheden in de gebieden, welke de oorlog uit bombardementen of beschietingen van nabij hebben leren kennen, zijn zo groot, dat men in de meeste gevallen nog niet eens aan het stadium van plannen toe is. Ruïnes worden zo goed als niet opgeruimd en er moet waarlijk levensgevaar dreigen, wil men overgaan tot het slopen van een uitgebrand perceel. Gebouwd wordt bijna nergens en het enige waar men aandacht voor heeft, is het oplappen van woonruimtes, die nog voor tijdelijk herstel in aanmerking komen. Zo kan het gebeuren, dat in Berlijn grote flats een gerenueerde massa zijn en desondanks op de zesde of zevende étage enkele gezinnen er hun leven slijten. Nog meer komt het voor, dat achter het vernielde voorhuis het z.g. „Gärterhaus" er beter van afgekomen is en men als het ware door het puin heen in de huidige woning terecht komt, waar dan ten minste het dubbele aantal gezinnen een onderdak heeft gevonden, aldus 'De Volkskrant'.

Overheid staat machteloos.

De woningtoestanden zijn in Duitsland zonder overdrijving schrikbarend; zelfs gang en vestibules worden doorgaans als woonvertrek ingericht. Nog erger is het met hen die in heel gebleven kelders onder het puin leven; een raam van nog geen halve vierkante meter moet het daglicht binnen laten en dezelfde ruimte dient dan als keuken, slaapkamer en dagelijks verblijf. Dit is geen uitzonderingsgeval, doch in alle getroffen Duitse steden zal men dergelijke toestanden bij tientallen aantreffen. Is het wonder dat in zulke omstandigheden moreel en arbeidslust zwaar te lijden hebben? Het probleem is nog ingewikkelder geworden door de talloze vluchtelingen uit de Oost-gebieden, die in het Westen een toevlucht hebben gezocht. Zo heeft alleen reeds de provincie Nieder-Saksen een bevolking die 1.800.000 mensen groter is dan in 1939. Hoewel deze streek niet eens de zwaarst getroffene is, schat men toch, dat er 350.000 huizen nodig zullen zijn, willen ten minste de personen boven de veertien jaar over een woonruimte van $10\frac{1}{2}$ kubieke meter beschikken; op het ogenblik is het cijfer 6.7 m^3 en in de steden van het Ruhrgebied daalt het nog meer onder dit niveau. De overheid staat hier vrij machteloos; er is gebrek aan werktuigen, arbieders en materialen. Wel bestaat er een procedée om uit puin nieuwestenen te vormen, doch geheel Duitsland heeft slechts twee van de machines, welke daartoe vereist zijn. In al deze misere zijn er echter desondanks treffende staaltjes van persoonlijk initiatief. Wat zegt U bijvoorbeeld van een schoenmaker, die in Essen werd uitgebombardeerd en in zijn vrije tijd uit het puin van de voormalige woning een verblijf bouwde van twee kamers en een kleine keuken? Het kostte hem jaren arbeid, doch thans is hij de koning te rijk met het eigen dak boven zijn hoofd.

Een balans zonder evenwicht.

Hitler's fantastische dromen hebben Duitsland honderdduizenden mensenlevens gekost; ontelbare mannen zijn in het Oosten en aan de Atlantic-wal gevallen. Nog steeds weet men niet, hoeveel soldaten opgeborgen bleven in de krijgsgevangenkampen van de Sovjet-Unie, maar het staat wel vast, dat dit aantal schrikbarend hoog is. Kan het dan verwondering wekken, dat het aantal mannen op het ogenblik in Duitsland verre bij dat van de vrouwen ten achter blijft?

Hierdoor wordt een nieuw probleem geschapen, want het vrouwenoverschot geeft grote reden tot bezorgdheid.

Men schat, dat er nu reeds meer dan $1\frac{1}{2}$ millioen Duitse vrouwen bij gebrek aan een partner ongehuwd zullen moeten blijven. In het Ruhrgebied zijn er bij 100 mannen 117 vrouwen, voor de leeftijdsgroep van 18—25 jaar is dit cijfer zelfs 100 tegen 274 en dan heeft men nog niet eens het toppunt van wanverhouding. Er moeten in Berlijn districten zijn, waar voor bepaalde jaren er zeven maal zovee vrouwen als mannen geregistreerd zijn. Men krijgt reeds een beeld van deze situatie als men in de ex-hoofdstad de advertentieborden welke langs de openbare straat zijn opgesteld, leest; het aantal trouwlustige dames en jongedames is daar bijzonder groot en men kan er verzekerd van zijn, dat naast de „avontuurlijke" gevallen, het merendeel der annonces de tolk is van een diepe nood.

Een nevengevolg van het tekort aan mannen is natuurlijk, dat de vrouw in het openbare leven een belangrijke functie inneemt.

De conductrices zijn hun plaats in treinen, tram en autobussen getrouw gebleven, op de kantoren vormen vrouwen de meerderheid en ook op de fabriek wil men hen op grote schaal inschakelen. Men stuit hierbij echter op de moeilijkheid, dat de bedrijven, waarin de vrouw het beste op haar plaats in (textiel en fijne machinerieën) niet primair voor de Duitse wederopbouw van belang zijn. Men wil nu trachten door zoveel mogelijk mannen naar de zware industrie te verplaatsen voor hen een plaats te maken in de midden-industrie, doch het spreekt van zelf dat dit met grote strubbelingen gepaard gaat. Ook de Duitse vrouw zoekt bij voorkeur een baan, waaraan producten voor de ruilhandel verbonden zijn.

Honger naar amusement.

Het leven van de doorsnee Duitser is daarom een aaneenschakeling van kleine en grote problemen: voedsel, kleding, woning, arbeid en toekomst. De reactie, vooral bij de jongeren, is derhalve een toenemende zucht naar amusement. De nog bestaande theaters, concertzalen, cabarets en bioscopen (en dat zijn er relatief heel wat) beleven dan ook een kwantitatieve hoogconjunctuur. De rijen voor de cinema's overtreffen zelfs die bij de levensmiddelenwinkels en een goed toneelstuk en de opera zijn reeds dagen van te voren uitverkocht. Het strekt de Duitse kunstenaars hierbij ongetwijfeld tot ere, dat met name muziek en toneel op een behoorlijk peil gebleven zijn. Enorme sensatie maakt dezer dagen een toneelspel van Amerikaanse stempel, dat de bekende Duitse vlieger-generaal Undet tot hoofdpersoon heeft; de gehele Nazie-kliek komt hierbij ter sprake en de uniformen van S.S., Gestapo en Wehrmacht prijken enkele uren op de planken. In Hannover bleek zelfs voor sigaretten geen entree-biljet tot deze sensatie beschikbaar te zijn.

In variété en cabaret zijn critiek en spelde-prikken op Britten, Amerikanen en Russen schering en inslag. Bij het vergelijken met de situatie tijdens onze bezetting kwamen wij dan ook tot de conclusie, dat bij een dergelijke vrijheid van meningsuiting en humor de Nazies ongetwijfeld alle ontspanningsoorden gesloten hadden en de gehele Berlijnse kunstenaarswereld naar het concentratiekamp verhuisd zou zijn.

De bioscopen draaien „gedenazificeerde" Duitse films en Anglo-Amerikaanse import. De filmprenten welke bij onze Oosterburen na de oorlog werden opgenomen, missen doorgaans artistieke inslag. Zij zijn echter typerend voor de mentaliteit van het Duitse leven en zijn problemen. Strijd tegen de zwarte markt, tragedie van de oorlogsgewonde en het heroïsme van de wederopbouw vormen menigmaal het onderwerp; zo draait er in Berlijn een nieuwe Hans Albersfilm, waarin de gevierde acteur (gezuiverd en wel) de bekeerde zwart-handelaar speelt. Het is alles te samen nogal goedkoop, doch bevat niettemin een element van opvoedkundige waarde. Hoe men er overigens ook over denkt, het blijkt uitermate geschikt om de honger naar amusement in het chaotische Duitsland voor enkele uren te stillen.

Zwitsers op een zeevaartschool

De „Fernblockade" der Engelsen en hun „navy-certs" dwongen de Zwitsers in de laatste oorlog er toe, wilden ze niet verhongeren, zich ten koste van wat ook zeeschepen aan te schaffen. Zij voeren onder Zwitserse vlag, des nachts met volle lichten, en werden wel door de Duitse duikboten aangehouden, maar weer vrijgegeven. Voor veel geld kocht Zwitserland schepen; ten slotte had het er acht met een totale tonnenmaat van 80.000 ton, en de „Sanct Gothard" met zijn 8000 als vlaggeschip.

De bemanningen bestonden vrijwel geheel uit vreemdelingen — Wit-Russen, Portugezen en Spanjolen. Een schip had met zijn bemanning van 40 koppen niet minder dan 12 nationaliteiten aan boord, die het blanke, het gele en het zwarte ras vertegenwoordigden. De scheepsofficieren waren allen Nederlanders. Alleen hofmeesters, een enkele marconist en een Yankee-Zwitserse matroos waren Zwitsers en converseerden onder elkaar in hun eigen „Schweizer - Dütch". Marseille, Genua, Lissabon en Cette zijn in de loop van de oorlog hun thuishavens geweest.

Toen de oorlog lang duurde, verschenen er echter wel Zwitsers als dekknechts op de Rijnaken, die van Basel af naar Rotterdam voeren. Uit hun gelederen zijn vanzelfsprekend de eerste liefhebbers voortgekomen, die zich na de oorlog door de pieren van Hoek van Holland naar buiten hebben gewaagd. Op Zwitserse schepen, de oude van tijdens de oorlog en enkele nieuwe. Deze schepen hebben weer Nederlandse officieren en hun bemanningen bestaan tot op heden goeddeels uit Portugezen en Panamezen, aldus „De Volkskrant".

De gewezen binnenvaarders, van wie velen te Basel een jaar of langer op een opleidingsschip voor de Rijnvaart waren geweest, werden buitenvaarders met de illusie, dat zij vroeg of laat van het dek en de bak naar de brug en de officiershutten zouden verhuizen. Maar daarvoor moesten zij natuurlijk eerst een stuurmansdiploma veroveren. Dit kon niet anders dan via een schoolopleiding, de tijd, dat men vóór de mast dienende zonder examen op de brug terecht kwam, ligt ver achter ons. Zwitserland heeft natuurlijk geen zeevaartschool en de „boys" moesten dus zien, op en buitenlandse school te komen. Voor de hand lag natuurlijk een Nederlandse, daar ze onder Nederlands commando voeren.

Nu waren er in Nederland twee stromingen: De ene partij wilde de Zwitsers niet toelaten. Deze redeneerde, en dat was nog niet zo gek: „Het is toch te dol, je eigen concurrenten op te leiden en voor elke Zwitserse scheepsofficier komt een Nederlander op de keien!" De andere opvatting was: „Wat? Wij Nederlanders vochten en vechten nog voor de vrije zee en de vrije lucht; en nu zouden we de Zwitsers willen beletten, hun eigen schepen met hun eigen officieren te bemannen. Dat zou Holland op zijn smalst en op zijn malst zijn!"

Gelukkig voor de vaderlandse reputatie en voor de Zwitsers heeft de laatste opvatting het gewonnen en opende de Rotterdamse Kweekschool voor de zeevaart haar deuren voor de Zwitsers, die reeds als lichtmatroos hadden gevaren. De eerste Zwitserse navigatie-officier is voor kort afgeleverd en velen volgen de cursus, onder wie een adspirant radio-officier. En Denemarken heeft gelegenheid gegeven voor de opleiding van scheepswerktuigkundigen, machinekamerofficieren, die op de grote buitenlandse mailschepen de titel ingenieur dragen. Men vaart niet meer met de vetleren laars aan de voeten en de vetdot in de hand!

Kurt Fürrer, uit Sonenburg, Uster, Kanton, Zürich, wilde al op zijn 15de jaar naar zee. Wat vreemd lijkt voor een „zoon der bergen". Maar wie eenmaal een Föhn heeft meegemaakt op een der Zwitserse meren, zal dit toch ook weer niet zo zonderling vinden. In 1940 kwam Kurt op het opleidingsschip voor de Rijnvaart te Basel, in '43 werd hij opgeroepen voor zijn dienstplicht in het Zwitserse leger en eerst na de oorlog voer hij het zeegat uit. Nadien haalde hij zijn theoretisch diploma om als stuurmansleerling te kunnen varen. Toen zijn vereiste vaartijd er op-zat, ging Kurt op voor het beslissend examen voor zijn „derde rang". Hij deed dit met veel succes, slaagde namelijk als nummer één van zijn klasse, ofschoon hij toch in een voor hem vreemde taal les had gehad en examen moest doen.

In Curacao is alles te krijgen ook zonneschijn

door

Ad. Versney.

Verplaatst U zich even in gedachten naar het verre en toch ook weer zo betrekkelijk nabije Nederland, alwaar, zoals U allen weet, de lang verbeide Ronde Tafel Conferentie zijn hoogtepunt nadert.

De opmerkelijk grote belangstelling, waarin deze Ronde Tafel Conferentie zich (dank zij Pers en Radio) ook van de zijde van het publiek mag verheugen, bewijst niet alleen dat men het gewicht van deze historische gebeurtenis terdege beseft, maar ook dat de liefde voor de West in de afgelopen jaren sterk is gegroeid, vooral onder de jongeren.

Het valt dan ook niet te verwonderen, dat West-Indië in het algemeen en Curaçao in het bijzonder een belangrijke rol speelt bij de emigratieplannen van talloze Nederlanders. Immers, waar zou men liever willen trachten een toekomst op te bouwen, dan ginds, in een van de allermooiste delen van ons Koninkrijk, waar noch zonneschijn, noch iets anders gerantsoeneerd is!

En deze laatste gedachte brengt ons als vanzelf weer terug naar Holland, waar stamkaarten en andere distributie-bescheiden nog steeds tot de onafscheidelijke metgezellen van iedere huisvrouw behoren. Want met uitzondering van aardappelen, groenten, binnenlands fruit, vis en gevolgelte zijn zowat alle levensmiddelen hier nog altijd op de bon. En de rantsoenen zijn niet groot. Voor volwassenen bedragen ze nu, per hoofd en per week, o.a. vijf broden (gebak en andere meel-producten daarbij inbegrepen), een half pond boter of margarine, twee liter melk en twee ons vlees. Zelfs een volbloed optimist zal wel nauwelijks durven beweren, dat deze hoeveelheden royaal zijn. Integendeel. Slechts weinigen kunnen er mee toekomen.

Tot hetgeen hier momenteel vrij te koop is, behoren o.m. aardolie-producten, rijwielen, fietsbanden, serviesgoed, sigaren en gedestilleerd. Ook de meeste luxe-artikelen zijn vrij van distributie.

Nu moet U echter vooral niet denken, dat U maar een winkel behoeft binnen te stappen om er, enkele ogenblikken later, gewapend met (laten we zeggen) een Zwitsers polshorloge, een Parker vulpen, de pen die droog schrijft met natte inkt, of een paar Nylon kousen er weer uit te voorschijn te komen, — iets wat bij U, in het welvarende Willemstad tot de gewoonste dingen van de wereld behoort...

Wat de zojuist genoemde Zwitserse horloges betreft, die kunt U inderdaad in enkele etalages bewonderen. De moeilijkheid is evenwel, dat ze alleen mogen worden afgeleverd op aankoop-vergunningen, die vrijwel uitsluitend voor oorlogsgetroffenen en repatriërenden gereserveerd blijven.

En wat die Parker pennen aangaat, men mag werkelijk van geluk spreken als men er een op de kop kunt tikken; en zulks om de eenvoudige reden, dat de winkelier ze zelden of nooit heeft.

Dit laatste geldt ook voor de Nylons.

Men kan dan ook in het algemeen zeggen, dat zowel het distributie-goed als de z.g. bonvrije artikelen hier op het moment nog steeds schaars en moeilijk te krijgen zijn.

Mocht U na dit alles, vermoeid en misschien enigszins teleurgesteld, in een of ander gezellig café je willen neerstrijken om Uw troost te zoeken bij een glas heerlijke „Coke" (zoals U dat thuis, in Curaçao, gewend bent), dan wacht U nogmaals een "tegenvaller." Want Coca Cola („America's Most Famous Drink") is in het na-oorlogse, dollar-arme Holland, helaas, nog niet verkrijgbaar.

Zo komen wij (indien een onderwerp als b.v. de zeer ernstige woningnood hier buiten beschouwing mag blijven) tenslotte aan het eind van Uw eventuële desillusies.

Want nu zullen we het nog even hebben over Herrijzend Nederland, en ook U zult blij zijn te merken hoe snel dit geschonden en verarmde land zich herstelt.

Toen in Mei 1945 de vijand eindelijk verslagen was, liet hij ons een gedeeltelijk verwoest Spoorwegnet en een geplunderd wagenpark achter. Nauwelijks twee jaar later was het vooroorlogse peil van het treinverkeer weer vrijwel over de gehele linie bereikt;-ja, op enkele punten zelfs al overschreden. Bovendien hebben de Nederlandse Spoorwegen grote toekomstplannen, met de uitvoering waarvan zo spoedig mogelijk een begin zal worden gemaakt.

Ook de Scheepvaart begint zich langzaam, heel langzaam te herstellen. Doch het alom heersende gebrek aan scheepsruimte zal zich op dit gebied, naar men vreest, nog geruime tijd sterk doen gevoelen.

Intussen is er al heel wat gedaan, en wordt er nog steeds hard gewerkt aan het herstel en de verbetering van onze Havens. Zo zal de tijdens de oorlog zwaar beschadigde haven van Rotterdam, hopelijk reeds tegen het einde van dit jaar, weer geheel opgebouwd en tevens gemoderniseerd zijn.

Laten we daarom hopen, dat (indien alles meeloopt) de Hollandse Havens zo spoedig mogelijk een nieuwe bloeiperiode tegemoet zullen gaan, zodat het er dan verhoudingsgewijs weer even bedrijvig zal zijn als het thans is in de prachtige, zonnige Sint Annabaai te Curaçao...

Wat het Luchtverkeer betreft, behoeven wij onze goede vrienden in Curaçao wel niet veel meer te vertellen. Immers, wie hier Luchtvaart zegt, zegt KLM. En reeds meermalen per week kunt U zelf de fraaie toestellen van deze koene maatschappij Uw eigen vliegveld zien landen en opstijgen.

Gij kènt de K.L.M. en waardeert haar. Terecht. Want de enorme betekenis van het werk van deze zo sympathieke Maatschappij kan niet licht worden overschat.

Geheel afgezien nog van de geweldige voordelen die de KLM ons Land en het Koninkrijk biedt (zo heeft zij, om maar één ding te noemen, de ongeveer tien duizend kilometers, die Curaçao van Nederland scheiden, tot slechts enkele tientallen vlieguren weten te reduceren), afgezien ook van de ontelbare diensten die zij voor bijna alle volken verricht, is zij, door haar superieure prestaties, door de energie, bekwaamheid en tact harer medewerkers ongetwijfeld een der beste Goodwill Ambassadors die ons volk zich maar wensen kan.

Ik zou U nog willen spreken over andere onderwerpen, zoals b.v. het Atoomonderzoek, en over het reusachtige Philips Cyclotron dat te Amsterdam werd gebouwd en thans zijn voltooiïng nadert. Of over de millicenen guldens die de B.P.M. ter beschikking heeft gesteld voor de verbetering en uitbreiding van bestaande Laboratoria en voor de aanbouw van nieuwe.

Maar daarover kunnen we het beter een andere keer hebben.

Zwanenzang over Zwanen

Komt het gansje in gevaar?

Een vriend liet zich een dezer dagen in een sombere bui ontvallen, dat de mens toch eigenlijk niet veel meer was dan een „gewoonte-dier". En al heb ik al mijn overredingskracht gebruikt om hem van deze verschrikkelijke gedachte af te brengen, toch zou ik niet willen ontkennen, dat zelfs de meest onafhankelijke geesten zich regelmatig laten verleiden tot gewoontehandelingen, die zonder dieper nadenken worden verricht.

Tot deze, voor mij wel zeer ongewoon wijsgerige, regels werd ik verleid door een dispuut met een jong dichter, tijdens het verorberen van een gans op het laatste Kerstdiner.

Eigenlijk zonder enige reden merkte ik aan tafel op, dat ik toch wel eens een keer zou willen breken met de gewoonte om met Kerstmis gans te eten. Waarom zouden wij het volgende jaar met de gehele familie niet eens een zwaan op tafel proberen te brengen.

Lieve Hemel, nog zie ik die verschrikte uitdrukking in des dichters ogen. Ik geloof, dat hij bleek werd en als ik het wel heb, trilden zijn handen.

„Zwaan!", bracht hij er hijgend uit, „zwaan? Ben je nou helemaal gek geworden?" En van de weeromstuit ging hij staan en declameerde op een manier alsof hij een politieke vergadering moest doen omzwaaien, het gedicht van Sully Prudhomme „Le Cygne":

„Sans bruit, sous le miroir des [lacs profonds et calmes
Le cygne chasse l'onde avec ses [larges palmes,
Et glisse........"

Hij bracht het goed en iedereen vond, dat ik een soort heiligschennis had gepleegd met het dwaze voorstel om volgend jaar de traditionele gans te vervangen door een vogel, waarvan de ontdane jongeling met vibrerende stem had voorgedragen:

„Le duvet de ses flancs est [pareil a des neiges
d'avril, que croulent au soleil..."

Ik moet zeggen, dat ik me op dat ogenblik niet meer helemaal op mijn gemak gevoelde. Dezelfde draaiingen kreeg ik in mijn binnenste als de dienstmaagd, die haar mevrouw hoort opscheppen over de beroemde Chinese vaas, welke zij juist in gruzelementen heeft laten vallen. Ik werd stil. Een allerakeligste situatie, die meer kan voorkomen als jonge dichters aan tafel zitten. Bij de koffie hield ik het niet meer uit. Het borrelde in mijn keel en ik voelde, dat er wat ging gebeuren. Met de wetenschap, dat ik mogelijk binnen tien tellen een dode dichter naast mij zou hebben, gaf ik lucht aan mijn gemoed en deed mijn bekentenis.

„Ik moet jullie een bekentenis doen", zo begon ik, „een bekentenis, die ongetwijfeld vreemd in de oren zal klinken. Ja zelfs", hier keek ik even naar mijn vrouw, „ik ben er haast van overtuigd, dat deze spontane biecht jullie tegen mij in opstand zal brengen."

Als er een dichter naast je zit, ga je onwillekeurig iets anders praten en daarom zeide ik, al zou ik het in normale omstandigheden anders gezegd hebben:

„Toch, op straffe van jullie genegenheid niet te verkrijgen of geheel te verliezen, wil ik er hier thans rond voor uitkomen, dat ik eens in mijn leven zwaan heb gegeten."

Gode zij dank was het dichtershart sterker dan ik dacht. De jongen bleef leven, maar hij woelde met zijn dunne vingers in zijn lange, gouden manen. Afschuw en ontzetting lagen in zijn blik.

„Vreselijk!! En dat noemt zich beschaafd!!

De woorden dropen van verachting en de spetters kwamen om zo te zeggen in mijn gezicht. Als gastheer kreeg ik het gevoel dat een uitsmijter krijgt als hij gesard wordt. Maar ik beheerste me, op grond van het vertrouwen, dat de dichter door de edelste gevoelens tot zijn uitlatingen was gebracht. Ik zag plots in hem een man met een soort gebroken-geweertjesmentaliteit, die zijn verder leven zou vullen met het organiseren van massavergaderingen, optochten en radiovoordrachten onder de leuze (op spandoeken, muren en schuttingen): „Nooit meer zwaan!"

Mijn vrouw en de anderen lagen slap van het lachen, hetgeen onze dichterlijke vriend woorden van wanhoop in de toekomst der wereld ontlokte.

„Edelheid, gratie, poëzie en romantiek, Uw naam is zwaan!" Hij brulde het uit op een smartelijke toon.

Ik kreeg een beetje medelijden met hem, schonk hem nog een glaasje cointreau (de drank der minnestrelen noemde hij dat) in, en vroeg hem beleefd doch dringend te luisteren.

Zo heb ik dan op Kerstavond alles over de zwanerij verteld.

Tot de gewraakte culinaire daad ben ik gekomen tijdens een wild bruiloftsmaal, een paar jaar voor de oorlog, te St. Malo in Bretagne. Ik moet eerlijk bekennen, dat als ik er aan terugdenk, ik hetzelfde gekriebel in mijn verhemelte voel, als een dorpsgemeentesecretaris bij de gedachte aan de kreeft met mayonnaise bij een officieel diner in de stad.

Het was verrukkelijk en alleen een met de grootste zorg bereide kalkoense kan mijns inziens de smaak van een zwanenbout enigermate benaderen.

Om de steeds pijnlijker uitziende groeven in het gelaat van mijn dichter-vriend wat te verzachten trachtte ik een verklaring te vinden voor de intuïtieve afkeer om een zwaan als maagvulling te laten dienen.

Ik heb gezegd, dat het heus wel te begrijpen is, dat menigeen zich reeds bij de gedachte, zulk een edele en poëtische vogel aan een ordinair braadspit te zien gestoken, of te zien sudderen in een pan, met eerlijk afgrijzen afwendt.

De dichter sloeg hier beide handen voor het gezicht en als het geen oprisping geweest is, dan meen ik, dat hij snikte.

Mijn vrouw zeide toen zo iets van „achgossie".

„Als ik het goed heb", vervolgde ik, „waren in de tijd van Jean de Lafontaine de koks uiterst gevoelig voor deze aestische overwegingen. Zelfs wanneer zij zich te vrijpostig ten opzichte van de wijnvoorraden hunner meesters hadden gedragen, dan nóg konden zij het niet over het hart verkrijgen om de hand aan een zwaan te slaan."

„Zij niet, maar jij wel!"

In het Kruger Nationaal Park heb ik pas geleden een luipaard gezien. Nu, dat hield schoothondjesogen in vergelijking met de anders zo „help, help, ik verdrink"-ogen van mijn vriend op Kerstavond.

Ik liet mij per slot niet van mijn stuk brengen en ging voort met een brokje zwanenhistorie, waarvan ik de juistheid zelf betwijfel. Met verve vertelde ik van de lieden, ver voor onze jaartelling, die harder waren wanneer het ging om een zwanenbout en een oud volksgeloof zegt, dat in die tijd de zwanen leerden zingen, de fameuse zwanenzang, die zij ten gehore brachten als zij de slachtbank genaderd waren.

„En jij wil na twintig eeuwen Christendom dit spelletje nog eens herhalen?"

Hij stikte bijna van verontwaardiging, want mijn verhaal bracht zijn bloed kennelijk op kookpunt.

Met een bezwerend gebaar deed ik de dichter verder luisteren naar mijn uiteenzetting over de zwanenzang, die naar mijn mening slechts een middel was dat de zwanen toepasten, om de veelvuldige vergissingen van domoren, die hen voor plompe ganzen aanzagen, uit de wereld te helpen.

Ik ging voor mijn doen geweldig diep op de zaak in en legde mijn jonge vriend uit, dat men de zwanen, naar aanleiding hiervan, behalve Cygnus, de Latijnse naam Sonare gaven. Dit betekent „Geluid" of beter „muziek maken" en is thans vervormd tot swan, schwan en zwaan.

Mijn vrouw zat met open mond te luisteren en mijn buurman, die niet alleen radioreporter en journalist, maar bovendien nog literator is, vond het machtig interessant. De dichter leefde iets op, al waren zijn ogen nog gelijk vensters van een pakhuis vol vernietigende scheldwoorden.

Er zijn van die momenten in het leven, dat je je flink gevoelt worden en daarom wist ik niet van ophouden.

Ik sprak over de grote rol, die de zwaan de eeuwen door in het leven der mensen gespeeld had en gaf volmondig toe, dat als de zwanen van vandaag het zingen niet volkomen afgeleerd hadden, zij zeker tot de ibissen van Europa zouden behoren.

Toen ik dit gezegd had liet de dichter zijn tranen de vrije loop. Zij gutsten over zijn bleke wangen. Diep, zeer diep bewogen, zeide hij:

„O, zwaan, hoe groot moet uw betekenis zijn, wanneer men Vondel 'De Agrippijnse zwaan' noemt, Virgilius de bijnaam van 'De zwaan van Mantua' gaf en Fénelon, de grote Aartsbisschop, die van 'De zwaan van Kamerijk'"......

Met een armzwaai beduidde ik hem te zwijgen.

„Neen o, aantaster der schoonheid, brute zwaneneter, zolang gij lust hebt om uw afgebrokkelde (dat is niet waar) tanden in de gematerialiseerde gratie en poëzie te zetten, zal ik u bestrijden."

En met een gloed, die een zwaan heerlijk had kunnen roosteren, sprak, neen, declameerde hij over grote kunstenaars, die de zwaan vereerd hebben en hem vleiende namen gaven. Hij doceerde van de ridder, die lang vóór dat de Batavieren het met uitgeholde boomstammen deden, in een schuitje, getrokken door een smetteloos witte zwaan, de Rijn afvoer.

Hij greep naar iets dat er niet hing, toen hij Bilderdijk er bij betrok en Elius volgde op zijn romantische tocht. Ook Wagner werd niet met rust gelaten, omdat diens zwaanridder Lohengrin zo goed in het drama van mijn Kerstdiner te pas kwam.

Net waren ik en de anderen van plan om „hè, hè" te zeggen, toen er een nieuw gat in de dijken van des dichters spraakmeer geslagen bleek.

Bepaald fel werd hij bij het noemen van Anna Pavlova, die, volgens hem, meer dan welk ander dansnummer ook, de bewondering der wereld heeft weten af te dwingen met haar dans „De stervende zwaan".

„Was het niet op de rug van een edele zwaan, dat Hans en Grietje, nadat zij de boze heks in de oven gestopt hadden, in een maanlichte nacht wisten te ontkomen? Denk aan de Germaanse fabelleer, die zegt, dat Odin bevallige strijdgodinnen in de gedaanten van zwanen naar de slagvelden stuurde, om het lot van de dood aan de helden toe te werpen en hen naar het Walhalla te voeren!"

Ik dronk mijn laatste slok koude koffie en repliceerde ongeveer als volgt:

„Nobele zanger, vergeef mij dat eterijtje in St. Malo, waar ik de zwaan liet zwemmen in belegen Bordeaux. Vergeet niet, dat de weg naar het hart door de maag voert. Ik ben er van overtuigd dat deze spreuk op waarheid berust, omdat die Franse zwaan ontegenzeggelijk een beslissende invloed op mijn leven heeft gehad. Zegt men niet, dat kannibalen de eigenschappen verwerven van het slachtoffer, dat zij hebben verorberd? Welnu, de zwanenbout heeft in mijn leven ook een ommekeer gebracht. Wie dank ik anders mijn lust tot schrijven, mijn smaak voor elegante vormen, mijn grote liefde voor mijn zo grote Leda en...... de moed om uw pennevruchten door te worstelen?"

Mijn vriend keek verachtelijk en snauwde mij toe:

„Zie naar Jupiter!"

„Zeker", antwoordde ik en ik geloof, dat ik beminnelijk geglimlacht moet hebben, „Jupiter had veel aan de zwaan te danken, evenals ik, al heb ik er van moeten eten. Helaas mis ik de gave om mijn slobberig confectiepakje op gezette tijden te veranderen in een pak van zacht en zijig zwanendons. Om van de hals maar te zwijgen......!"

Toen vatte een droge tak van de kerstboom vlam en vielen alle andere zwanen in het water.

Ik geloof achteraf, dat het beter is om op Kerstmis over engeltjes dan over zwanen te spreken, omdat zelfs een gebraden gans zich een aap kan lachen.

Rein J. Vogels.

HET C.V.B. ELFTAL IN GUATEMALA

door F. van Roon

Guatemala - Curacao 2 - 2

Guatemala, 19 Maart: Het vertrouwen in het Curaçaose elftal, dat door de laatste wedstrijden zozeer geschokt was, is door het gelijke spel tegen Guatemala enigszins hersteld. Dezelfde ploeg, die een paar dagen geleden met 3—2 van Costa Rica wist te winnen, slaagde er ditmaal niet in het zwakker geldende Curaçao met een nederlaag huiswaarts te sturen. Dit resultaat heeft wederom aangetoond, dat onze voetballers — ondanks de vier nederlagen — tot de sterkste ploegen van dit tournooi behoren. Des te meer valt het te betreuren, dat een niet noodzakelijke inzinking ons noodlottig geworden is. De positie van het leidende Costa Rica is thans beter dan ooit. Na de fikse zege van 6—0 op Salvador gaan de roodhemden met elf punten uit zeven wedstrijden aan de kop, gevolgd door Guatemala met tien punten uit eenzelfde aantal wedstrijden. Ingeval van een overwinning op Curaçao is Costa Rica kampioen. Spelen de „Ticos" echter gelijk en zegeviert Guatemala over Panamá, dan is een beslissingswedstrijd nodig, welke op as. Dinsdag gespeeld zou worden. Wint Curaçao...... „dan is de stad ons", zo drukte de Heer Willems het vanavond kernachtig aan het ontbijt uit. Want Curaçao heeft het lot van de beide gegadigden voor het kampioenschap in handen!

Dank zij vier dagen rust — een uitnodiging om een bezoek te brengen aan het Meer Amatitlan had de leiding afgeslagen — was de Curaçaose ploeg weer voltallig. In het doel stond Hatot, in de achterhoede Matrona en Confesor, in de middenlinie Vlinder, Mercera en Giribaldi en in de voorhoede Heyliger, Coffie, Isebia, Boyé en Crips. Dat Dagadan niet van de partij was, hield verband met het incident tijdens de wedstrijd Curaçao — Panamá. Naar men zich herinneren zal, was het bij die gelegenheid tot een vechtpartij gekomen tussen Dagadan, Boyé en de Panamezen. Enkele dagen later nam de ereraad van de Centraal-Amerikaanse Voetbalbond (waarbij de C.V.B. is aangesloten) dit en enkele andere gevallen in behandeling en besliste blijkens een brief, welke de delegatie ontving, 1) dat Boyé een berisping moest worden toegediend en 2) dat Dagadan zo spoedig mogelijk het land diende te verlaten en voor de duur van zes maanden niet zou mogen spelen. Natuurlijk verwekte met name de maatregel tegen Dagadan grote opschudding in het Curaçaose kamp.

De Curaçaose delegatie stelde zich met de betrokken instanties in verbinding om opheldering te verkrijgen. Inmiddels nam het „lot" een gunstige wending voor ons: Guatemala zegevierde over Costa Rica. De Zaterdag te spelen wedstrijd Curaçao — Costa Rica werd nu ineens uitermate belangrijk voor Guatemala, zozeer zelfs, dat de een of andere voetbalkabouter het wonder volbracht om de straf van Dagadan te beperken tot het verbod om...... één wedstrijd niet te spelen, nl. die tegen Guatemala. Tegen Costa Rica zou — zo werd beslist — onze middenvoor weer van de partij mogen zijn.

Een merkbare verzwakking was de afwezigheid van Dagadan echter niet. Onze voorhoede was uitstekend op dreef, zoals reeds uit het adembenemende begin bleek. Tsjechische scheidsrechter Vlcek had nog niet het sein tot de aanval gegeven, of Curaçao brak zich met lange schoten door de volkomen verraste en overrompelde Gatemalaanse defensie heen. Met een weergaloze zuiverheid ging de bal van been tot been en belandde tenslotte bij Isebia, die met een onhoudbaar schot de stand op 1—0 bracht. Er was toen precies een halve minuut gespeeld! Het publiek was stomverbaasd. En de Curaçaose aanhang niet minder. Zou Curaçao werkelijk zijn leven gaan beteren? Het had er veel van weg. In het besef, dat de eerste klap een daalder waard is, volgden wij de wedstrijd met andere ogen dan de laatste malen. En onze verwachtingen werden niet teleurgesteld.

Curaçao was aanmerkelijk beter op dreef, ofschoon onze jongens niet het peil bereikten, waarop zij de eerste wedstrijden speelden. Vooral hun snelheid liet nogal eens te wensen over. Zij is een eerste vereiste om tegen ploegen als Guatemala en Costa Rica met succes te kunnen optreden. Doch waarschijnlijk deden zich hier de naweeën der blessures nog gelden.

Guatemala trok aanvankelijk flink van leer, doch allengs zakte het tempo der wit-hemden af en aan het eind waren zij, evenals de Curaçaoënaars geheel uitgespeeld.

Na het onverwachte voor Curaçao zo verheugende begin, ging Guatemala terstond tot de tegenaanval over. Een offensief volgde, dat aan de oranje verdediging de hoogste eisen stelde, doch onze kranige jongens doorstonden de vuurproef. De voorhoede zat inmiddels ook niet stil. Indien zij de kans schoon zag, trok zij er tussen uit en bezorgde de witblauwe verdediging tal van hoofdbrekens. Eenmaal ging de bal van Boyé via Isebia naar Heyliger. Onze snelle rechtsbuiten stond schuin voor het doel. Hij bracht de bal in de gewenste positie, doch zijn schot ging juist naast. Op de tribunes werd het steeds stiller. Hatot kreeg aan de andere kant o.a. een hard hoog schot te verwerken. Hij bracht het er keurig af. Na negen minute nam Heyliger een hoekschop. De bal kwam vlak voor het doel terecht, doch een der Guatemalanen zag kans hem weg te werken naar het middenveld, waar Mercera gereed stond en een kanonschot loste, dat echter naast het doel gericht was.

De druk op het Curaçaose doel nam weer toe. Doordat onze verdedigers de bal vaak onvoldoende wegwerkten, bleef het gevaar dreigen. Hatot danste, sprong, viel en trapte als nooit tevoren. Zijn optreden veroorzaakte algemene geestdrift op de tribunes. Hij was niet alleen doelverdediger, doch trad bovendien meermalen als derde achterspeler op. Het was een genoegen naar hem te kijken.

De Guatemalanen speelden eveneens, alsof hun leven ervan afhing Zij zijn niet zo snel als de Costarikeinen, doch voor het doel ontwikkelen zij een buitengewoon gevaarlijk samenspel. De Guatemalaanse voorhoedespelers zijn stuk voor stuk meesters in het stichten van verwarring, niet in de laatste plaats doordat zij voor het doel de bal bij voorkeur hoog houden. Er zijn enkele uitstekende „koppers" onder hen, die voor de „finishing touch" zorgen. Dit hoge spel wordt nu en dan op verrassende wijze door een laag, hard schot onderbroken. Tegen deze verraderlijke tactiek had onze verdediging te vechten. Het geluk kwam ons soms te hulp, o.a., toen een der tegenstanders de bal hard tegen de paal schoot en Hatot het vlak daarop volgende schot op het nippertje over de lijn wist te slaan. De hoekschop welke Guatemala hierna te nemen kreeg, deed de Curaaçose aanhang het hart vasthouden. Hatot liep nl. uit om de bal op te vangen, maar hij had enigszins misgerekend, zodat hij ernaast greep. Gelukkig wist een onzer de bal snel uit de gevaarlijke zone te werken.

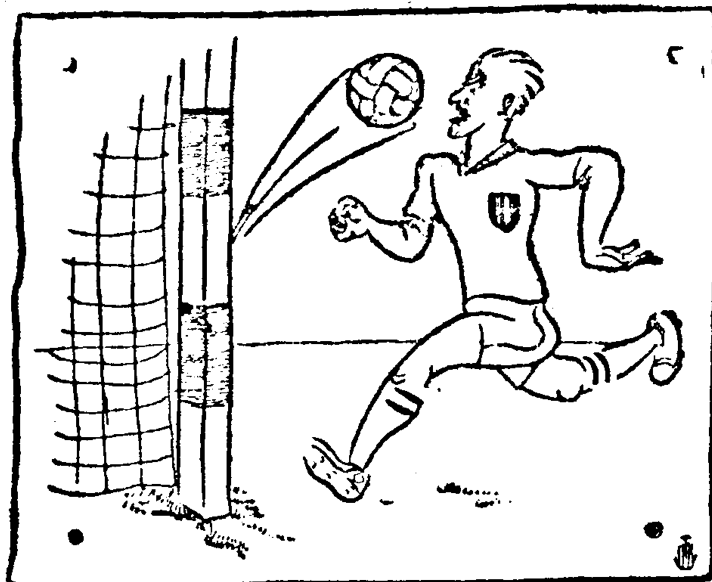
Na 22 minuten ging Heyliger er vandoor. Hij passeerde enkele Guatemalanen op listige wijze en zette de bal scherp voor naar Coffie. Die werkte de bal in de richting van het doel, waar Crips opzij gereed stond en inkopte. Doelpunt! Doch de scheidsrechter had ten onrechte hands geconstateerd. Pech scheen Curaçao nu te gaan achtervolgen. Kort tevoren was Vlinder wegens een blessure door De Lannoy vervangen en nu dreigde Matrona het veld te moeten verlaten. Hij had een flinke trap tegen zijn been ontvangen, waardoor hij geruime tijd op het terrein bleef liggen. Onze achterspeler herstelde zich echter snel en speelde de wedstrijd tot het einde toe op voortreffelijke wijze. Bravo! Vijf minuten voor de rust zette Guatemala een van zijn gevaarlijke aanvallen op. Een feilloze voorzet van links volgde en Guatemala schoot kei-hard van dichtbij in (1—1). Er zat een buitenspelluchtje aan dit doelpunt, doch de scheidsrechter wees naar het middenveld.

Guatemala werd nu opgezweept door het enthousiasme van de toeschouwers en even voor de heer Vlcek voor rust floot, slaagde Campesco erin met een hard schot zijn ploeg de leiding te geven (2—1).

Met gemengde gevoelens gingen wij de tweede helft in. Onze voetballers begonnen aanstonds agressief. Verschillende aanvallen werden op het heiligdom van „Tarzan" Segura ondernomen, welke echter geen doelpunten opleverden. Eenmaal kwam de bal hard tegen de doellat. Lang duurde het Curaçaose offensief niet, want Guatemala nam al spoedig het initiatief weer in handen. Door onzuiver schieten der aanvallers bleven ons echter nieuwe doelpunten bespaard. In deze periode vooral wreekte zich het gebrek aan tempo aan Curaçaose zijde.

Steeds waren de Guatemalanen iets eerder bij de bal en indien een der tegenstanders het leer te pakken had, konden onze jongens niet die energie opbrengen om te trachten het hem afhandig te maken. Uiteraard sprak de vermoeidheid hier ook een woordje mee. Ondanks de lichte inzinking, welke bij Curaçao merkbaar was, boekten onze voetballers succes. Na een half uur bracht onze uitmuntende linkervleugel met Giribaldi als uitbinker de bal naar voren. Hij dreigde over de lijn te gaan, maar Isebia (die in uitstekende vorm was) wist het leer nog juist binnen zijn bereik te krijgen en zette van de lijn naast het doel af scherp voor naar Conquet, die de bal onhoudbaar in het net joeg (2—2).

Curaçao bleef in de aanval. Het spel van Guatemala verslapte. Giribaldi brak tegen het einde door en loste van verre een zuiver schot, dat juist over de lat ging. Crips was aan het eind van zijn krachten en viel uit. Boyé — die na de rust voor Conquet had plaats gemaakt — kwam het veld weer op en Curaçao vertoonde nu een zonderlinge voorhoede met Isebia als linksbuiten en Heyliger in de meeste gevallen op de linksbinnenplaats. Er waren echter nog al slechts enkele minuten te spelen en allen concentreerden zich op de verdediging. Met succes, want Guatemala zag geen kans meer Hatot opnieuw te passeren.

Curaçao — Costa Rica 4-1

Guatemala, 21 Maart: Nadat Curaçao tegen Guatemala reeds een aanzienlijk beter figuur had geslagen dan tegen Salvador en Panama, hebben onze jongens gisteravond de kroon op het werk gezet door het leidende Costa Rica een ondubbelzinnige nederlaag van 4—1 toe te dienen. Voor de „buitenwereld" was deze uitslag een volkomen verrassing. Voor ons echter, die het gegund is een kijkje achter de schermen te nemen, was het resultaat minder onverwacht, al hadden wij nooit durven hopen, dat Costa Rica met zulke cijfers ten onder zou gaan.

De Curaçaose voetbalploeg was namelijk „geladen". „Het spijt ons voor Costa Rica, maar op de laatste plaats kunnen we niet eindigen", zo had de heer Quast ons voor de wedstrijd gezegd. En deze opmerking kenmerkte de geestesgesteldheid onzer voetballers. Curaçao hekkesluiter? Dat nooit! De spelers waren — mede geïnspireerd door het gelijke spel tegen Guatemala — vastbesloten hun huid tegen de „Ticos" zo duur mogelijk te verkopen. Het merendeel hield rust in het hotel en de gesprekken concentreerden zich in hoofdzaak op de komende grote strijd. Alle voortekenen, dat de voetballers van plan waren hun beste beentje voor te zetten.

Ondanks de gunstige atmosfeer, welke in het Curaçaose kamp heerste, was het ieder duidelijk, dat het uiterste van onze voetballers gevergd zou worden, want stond voor Curaçao het verlaten van de laatste plaats op het spel, voor Costa Rica ging het om iets aanmerkelijk belangrijkers: het kampioenschap. Indien de rood-hemden de wedstrijd tegen Curaçao wonnen, zouden zij in het bezit van de titel komen. Geen wonder, dat de Guatemalanen ons Zaterdag ulterst vriendelijk gezind waren. Niet alleen op de tribune! Ook overdag, op straat, moesten de voetballers en gedelegeerden talrijke blijken van sympathie in ontvangst nemen. Zodra de Guatemalanen een der Curaçaoënaars ontmoetten, lanceerden zij complete redevoeringen, welke met de gebruikelijke omhelzingen en andere hartelijkheden gepaard gingen. Wildvreemde mensen drukten ons de hand en wekten ons op hartroerende wijze op om de „Tico's" er 's avonds van langs te geven. Als niet-speler en nagenoeg onbekend met de Spaanse taal beperkten wij ons er toe door middel van expressieve gebaren, zoals het ballen van de vuist en het rollen met de ogen, namens de spelers van onze vervaarlijke voornemens blijk te geven...

Natuurlijk was de plotselinge liefde onzer gastheren niet geheel belangeloos. Evenals voor Costa Rica, was voor Guatemala dde ontmoeting van Zaterdag van beslissende betekenis. Immers, zegevierde Curaçao, dan zou het kampioenschap Guatemala naar alle waarschijnlijkheid toevallen. Reeds bij het begin van de wedstrijd bleek ondubbelzinnig naar welke kant de sympathie van het publiek overhelde. Er waren minder mensen dan verwacht was, waarschijnlijk omdat men bij voorbaat een overwinning van Costa Rica verwachtte en een groot deel van de toeschouwers zijn vertrouwen in Guatemala verloren had gezien het gelijke spel tegen Curaçao.

Om tien uur betraden beide ploegen het veld. Curaçao werd met een donderd gejuich ontvangen. Nadat de Tsjechische scheidsrechter Vlcek het beginsignaal gegeven had, bleek al spoedig, dat de „voortekenen" niet bedrogen hadden. Er was „iets" in het spel der Curaçaoënaars, dat vertrouwen wekte. Was het de animo, waarmede onze jongens de bal najoegen? De agressiviteit, waarvan zij telken male blijk gaven? De veelal tactische superioriteit? Het antwoord is moeilijk te geven. Doch één ding stond vast: onze voetballers waren in hun beste vorm. Het was een genoegen de verdediging met Hatot, Matrona en Confesor de snelle, gevaarlijke Costarikeinse aanval steeds schaakmat te zien zetten, de middenlinie zowel aanvallend als defensief te zien zwoegen en de voorhoede doortastender dan ooit verwarring onder de Costarikeinse verdedigers te zien stichten! De middenlinie bestond ditmaal uit De Lannoy Mercera en Giribaldi en de voorhoede uit Heyliger, Dagadan, Isebia, Boyé en Crips, een opstelling, welke in deze wedstrijd in alle opzichten voldeed, evenals die, welke later gevormd werd, toen Isebia door Coffie vervangen werd en Boyé door Vlinder. Er was bovendien een uitstekende geest onder de spelers. Onderlinge critiek tijdens de wedstrijd, welke vaak zo demoraliserend kan werken, werd niet geleverd. Niet praten, maar voetballen was de leus.

Onder deze omstandigheden kon het niet anders, of Curaçao zou met een eervol resultaat uit deze wedstrijd tevoorschijn treden.

Na een vrije schop van Mercera en een vergeefse poging van Crips en Boyé om door te breken, kreeg Curaçao even buiten het strafschopgebied een vrije schop toegewezen, welke door Crips genomen werd. Onze kwieke linksbuiten plaatste de bal scherp naar Heyliger, die echter naast schoot. Costa Rica, dat even door de ontmoeting van Zaterdag was, herstelde zich snel en opende een offensief op het Curaçaose doel, dat aan de verdediging handen vol werk gaf. De middenlinie snelde herhaaldelijk te hulp. Eenmaal miste Giribaldi de bal, waardoor een dreigende situatie voor onze veste ontstond; Hatot greep echter doeltreffend in. Onze doelman was beter op dreef dan ooit. Hij was de Costarikeinen steeds iets te snel af en wie deze rode duivels heeft zien spelen, weet wat dat zeggen wil! Na vijf minuten spelen kreeg Costa Rica een hoekschop te nemen. De bal kwam precies voor het doel terecht. We vreesden reeds dat een der Costarikeinen er zijn hoofd onder zou plaatsen, doch de lange figuur van Hatot verscheen plotseling boven de kluwen spelers en... weg was de bal. Heyliger, Crips, Dagadan, Isebia en Boyé trachtten nu stuk voor stuk Costa Rica deze vermetele reeks aanvallen betaald te zetten. Het publiek juichte en brulde, als stond Guatemala in het veld. Spoedig zou ons echter het lachen vervallen, welke ditmaal met succes bekroond werd. De Costarikeinse linksbuiten kreeg de bal van het middenveld toegespeeld en schoot hem schuin in (1—0). Curaçao liet zich door deze tegenslag niet ontmoedigen. In de voorhoede werd een wijziging aangebracht. Isebia viel uit en werd vervangen door Coffie, die rechtsbinnen ging spelen, terwijl Dagadan de middenvoórplaats innam. Ofschoon onze aanval voordien allerminst gebrek aan activiteit verweten kon worden, ging er door deze verándering toch meer kracht van de voorhoede uit. Een storm van verontwaardiging stak op de tribunes op, toen een der Costarikeinen in de beruchte zone de bal met de handen aanraakte en de scheidsrechter deze overtreding niet zag. Het geloei ging evenwel spoedig in gejuich over, want onze voorhoede was inmiddels op onweerstaanbare wijze naar voren gedrongen. Vliegensvlug werd de bal opgebracht en tenslotte naar Heyliger doorgegeven, die met een ver schuin en laag schot de partijen op gelijke voet bracht. De in één maand in elkaar getimmerde tribunes dreigden in recordtijd te worden afgebroken. Zo geweldig was het enthousiasme, waarmede deze gelijkmaker ontvangen werd. Het stadion trilde nog na, toen Curaçao zijn tweede kanonschot afvuurde. Terstond na de aftrap was de Curaçaose voorhoede opnieuw naar het vijandelijk gebied getrokken en wederom met succes. Dagadan had vlak voor het doel de bal te pakken gekregen en hem met de borst naar Coffie gewerkt, die geen ogenblik aarzelde en Curaçao met een onhoudbaar schot de leiding gaf (1—2). De uitbrasting, die nu volgde, was onbeschrijflijk. De uitbarsting, die nu volgde, was onbeschrijflijk. De radio-omroeper van de „Voz de Guatemala", die vlak achter ons gezeten was, schreeuwde in extase door de microfoon en over de tribunes: „goal, goal, goal!!!..." De tribune leek wel een heftig deinende zee. De Curaçaose aanhang voelde zich stil worden bij zoveel geestdrift...

Na deze opwindende twee minuten, kwam de rust als een bevrijding. Alle Curaçaoënaars, die de strijd langs de lijn gevolgd hadden, snelden naar de kleedkamer van onze spelers om daar Westelijk Halfrond. Rampa blehun hart te luchten. Langzaam aan luwde het enthousiasme echter. De venijnig koude wind werkte enigszins ontnuchterend. Immers, de strijd was nog niet gewonnen! Er stond ons een tweede helft te wachten, waarin de Costarikeinen wellicht met zwaarder geschut zouden gaan werken... Onder grote spanning werd de strijd hervat. De „Ticos" waren onmiddellijk in de aanval. Onze verdediging, waarschijnlijk wat nerveus, werkte nu en dan de bal onvoldoende weg, waardoor gevaarlijke situaties voor het Curaçaose doel ontstonden. Aan onze zijde brak Boyé eenmaal keurig uit, doch de scheidsrechter had buitenspel geconstateerd. Een ver schot van Crips had evenmin succes Nu kreeg Costa Rica enkele prachtkansen. Zo zette de linksbuiten der roodhemden na ongeveer een kwartier scherp voor naar ons doel. De vrijstaande Costarikeinse middenvoor kreeg de bal voor de voeten, maar schoot huizenboog over. Het publiek haalde verlicht adem en onthaalde deze falende schutter op een fluitconcert. Ook Curaçao liet enkele kansen glippen. Op een voorzet van Dagadan bijvoorbeeld reageerde de voor het doel staande Crips met het verkeerde been, waardoor de bal in het niet verdween... Nadat Hatot op schitterende wijze een hoekschop van Costa Rica had opgevangen, slaagde Coffie erin alleen door te breken. Hij kwam tegenover de uitgelopen doelman te staan, die hem echter de bal afhandig maakte.

Boyé werd vervangen door Vlinder. Curaçao speelde nu met vijf halfs, nl. Giribaldi, Mercera, Vlinder, De Lannoy en Coffie. De beide laatsten waagden zich echter nu en dan ook in de aanval, waardoor Curaçao niet alleen over een hechte verdediging kon beschikken, doch bij tijd en wijle ook die verrassende aanvallen kon opzetten, welke tenslotte tot deze prachtige overwinning leidden. Costa Rica was inmiddels op een dood spoor gebracht. Het feilloze systeem van snelle korte passes, gevolgd door lange hoge schoten voor het doel, werd door het spontane, ietwat geïmproviseerde, doch doelmatiger spel van Curaçao volkomen ontwricht. De „Ticos" waren hun vorm, hun zekerheid kwijt. De achterstand werkte kennelijk op hun zenuwen. Want hoe valt het anders te verklaren, dat een der voorhoedespelers vlak voor het doel een opgelegde kans liet voorbijgaan?

Na 35 minuten spelen, werd het doelpunt gemaakt, dat voor Costa Rica de deur dicht deed. Dat aan alle illusies omtrent een overwinning en het kampioenschap met één slag een einde maakte. De snelle en doortastende Curaçaose linksbuiten, Crips, was de organisator van dit drama Na zich fraai te hebben vrijgemaakt, loste hij nl. een fel schot op het Costarikeinse doel. De bal kaatste tegen de lat en werd door Coffie, die ten tweede male doelpuntte (1—3). Volkomen onthutst legde Costa Rica de laatste étappe van deze lijdensweg af en toen Crips met een ver laag schot op een afstand van 45 m. de stand op 4—1 gebracht had, was de wedstrijd feitelijk ten einde. Dat de Costarikeinse doelman zich door het laatste schot plasseren liet, was mede te danken aan Dagadan, die deed alsof hij wilde schieten en zo de doelwachter van de wijs bracht.

¡Nueva Guatemala de la Asuncion

Guatemala, 16 Maart: De Zesde Avenue Zuid is de „broadway" van Guatemala. Daar bevinden zich de warenhuizen, welvoorziene winkels, cafétaria's, protserige bioscopen en nachtclubs. Van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat heerst er een drukte van belang, met uitzondering van de middaguren, wanneer de zaken hun deuren gesloten hebben. Zodra 's avonds de zon achter de bergen is schuil gegaan, begint op de Zesde Avenue het spel van de lichtreclames. Van het Centrale Park af lijkt het op een grootscheeps vuurwerk. De verlichting van het bioscooppaleis „Lux" spant wel de kroon. De facaden zijn een zee van lampjes, evenals de reuzenuithangborden, welke met meer dan levensgrote beeltenissen van de optredende filmsterren bijna tot de helft van de Avenue reikten.

Guatemala — dat ongeveer 160.000 inwoners telt — is niet altijd de hoofdstad van het land geweest. Nadat de Spaanse „conquistadores" door de vijandige houding der Indianen hun eerste hoofdstad te Iximché hadden moeten opgeven, werd als „permanente" zetel gekozen de vallei, welke tussen de vulkanen Agua en Fuego ligt. Aangezien in deze streek langs de berghellingen verscheidene stromen vloeiden, werd de hoofdstad Almolonga of Bulbuxya („waar het water stroomt) genoemd. Dat was in 1527. Reeds in 1541 moesten de Spanjaarden naar een andere hoofdstad uitzien, aangezien Almolonga door een aardbeving verwoest werd Bij deze ramp o.a. Beatriz de echtgenote van de in Mexico gesneuvelde gouverneur, Jorge de Alvarado, om het leven Na de dood van haar man, was zij tot „Governadora" van Guatemala uitgeroepen. Tot dusverre is zij de enige vrouw, die op het Amerikaanse continent aan het hoofd van een regering gestaan heeft. Op het moment is de eerste Spaanse hoofdstad van Guatemala bekend onder de naam Ciudad Vieja (Oude Stad). De nieuwe hoofdstad werd gevestigd in de prachtige vallei van Panchoy. Zij lag ver genoeg van de vulkaan van Agua om bij eventuele uitbarstingen buiten schot te blijven en toch weer niet zo ver, dat de bewoners niet van de vruchtbare gronden en de beschutting, welke de vulkaan bood, konden profiteren. Santiago de Los Caballeros, gelijk de nieuwe stad genoemd werd, werd al spoedig, tezamen met Mexico City en Lima het grote centrum van de Spaanse cultuur op het ven evenwel deze stad ook niet bespaard. In de periode van 1541 tot 1773 werd zij viermaal overstroomd, even zovele malen kwam de vulkaan Fuego tot uitbarsting, viermaal ook werd het zielental door de epidemieën gedecimeerd en een keer bracht droogte de bevolking aan de rand van de hongersnood. Ook aardbevingen bleven niet uit. In 1717 bijvoorbeeld werden meer dan drieduizend gebouwen en huizen vernield. Onder de bevolking heerste evenmin rust en vrede. Opstanden, misdaden, godsdienstige en politieke conflicten waren aan de orde van de dag. Andere mogendheden, welke het verval van het Spaanse keizerrijk in Amerika zagen naderen, grepen de gelegenheid aan en ondernamen invallen in Centraal-Amerika. Zo voerde een Engelsman, Wallace, een geslaagde landing uit in het thans betwistte gebied van Belize (Brits Honduras). Van een van de bij Petén liggen de eilanden af verdedigde hij de veroverde grond tegen de Spanjaarden met zoveel succes, dat hij er tenslotte de Engelse vlag hees en het gebied voor Engeland opeiste.

Doch dit terzijde. Begin 1773 werden in Santiago de Los Caballeros aardbevingen waargenomen, welke steeds in hevigheid toenamen. Tallozen waren zo voor een nieuwe ramp beducht, dat zij de stad verlieten en op het veld sliepen. De Indianen weigerden Santiago te betreden, zodat de voedseltoestand precair werd. Op 29 Juli viel de grote klap. De aardschok was zo hevig, dat — aldus de geschiedschrijvers — zelfs invaliden en zieken hun huizen ontvluchtten. In twee minuten tijds was de gehele stad vernield. Het toeval wilde, dat een geesteszieke non, Juana Ocana, enkele jaren tevoren het eind van de wereld voorspeld had. De bevolking, in de veronderstelling dat dit ogenblik was aangebroken, snelde naar de priesters om te biechten. Mannen, die hun vrouwen verlaten hadden, herstelden de huwelijksband aartsvijanden verzoenden zich met elkaar, dieven gaven gestolen goederen terug en vierhonderd ter dood veroordeelden werden in vrijheid gesteld. De wereld bleef echter voortbestaan en een heftige strijd volgde over de vraag, of Santiago de Los Caballeros herbouwd zou kunnen worden. In 1775 gaf een commissie van deskundigen, na een grondige studie, als haar mening te kennen, dat heropbouw van de stad onmogelijk was. Thans is het oude Santiago de Los Caballeros in „Antigua" herdoopt. De ruïnes

staan er grotendeels nog. In al hun vervallenheid zijn zij nog steeds de trotse en bezienswaardige getuig envan een grandioos verleden.

Vervolgens werd in de Vallei van de Maagd op 1 Januari 1776 de stad gesticht, die thans Guatemala is. Bij koninklijk decreet werd zij naar „Nuestra Senora de La Asuncion" Nueva Guatemala de la Asuncion genaamd. Aanvankelijk bezaten de straten en avenues „eigen namen". De Eerste Avenue heette bijvoorbeeld vroeger de Hospitaalstraat, de Tweede Avenue de Straat van het Vrouwencollege en de Zesde Avenue (de „broadway") de Straat van de Schaduwbomen. Op het ogenblik zijn alle straten en avenues genummerd, nl. sinds 1877. Omstreeks 1800 begon Guatemala het aanzien van een stad te krijgen. Het aantal inwoners was echter gering, t.w. 25.000. Ten gevolge van politieke wanorde en economische tyrannie ging het de nieuwe hoofdstad niet voor de wind. Na 1821, toen Guatemala zijn zelfstandigheid verkreeg, trad er enige verbetering in deze toestand in, doch eerst in 1871, met de overwinning van de Liberale Partij, werd voor de eerste maal in de geschiedenis van de stad een zekere stabiliteit bereikt. Intussen was in de hooglanden een concurrent van Guatemala komen opdagen, nl. Guezaltenango, dat aan het eind van de negentiende eeuw zelfs als de officieuze hoofdstad gold. In 1902 werd deze stad — centrum van landbouw en industrie — door een aardbeving verwoest en talrijke bewoners vestigden zich in Guatemala. De hoofdstad bleek echter evenmin vrij van aardschokken te zijn, want van Kerstavond 1917 tot 31 Januari werd zij door een reeks aardbevingen vernield. Na de revolutie van 1920 — welke bekend staat als de Week van Tragedien — werd de heropbouw van de stad krachtig ter hand genomen en thans kan Guatemala wedijveren met de modernste steden in Centraal-Amerika.

Onze voetballers naar Antigua

Guatemala, 18 Maart: Enkele dagen geleden ontvingen wij een fraai uitgevoerd boekje, waarin Curaçao en de andere sportdelegaties door de sportclub „Aurora" werden uitgenodigd een bezoek te brengen aan Antigua, een van de vroegere hoofdsteden van Guatemala, welke met de auto een klein uur te bereiken is. Om ongeveer half negen vertrok ons gezelschap van de Zevende Avenue met een militaire vrachtauto en enige luxewagens. Vooral in de buitenwijken van de hoofdstad heerste op de voor een deel nog niet geasfalteerde wegen een grote drukte van boerenkarren met ezels en paarden. Voor degenen, die op de vrachtauto gezeten waren, was deze prélude weinig aangenaam, want, naar sommigen ons later vertelden, waren zij tengevolge van het vele stof uit in Antigua aangekomen. Wij waren niet in de gelegenheid deze gedaante verwisseling te verifiëren, doch wél zagen wij, dat het lichte zomercostuum van de heer Peuckert na afloop van de eerste étappe een stemmige grijze tint had aangenomen. Het resultaat van de tweede étappe — de weg terug — was niet na te gaan, aangezien de avond toen reeds lang gevallen was.

Ondanks het vele stof, dat onze wagens deden opwaaien, was het een onvergetelijke reis. Guatemala en Antigua, welke beide ongeveer op dezelfde hoogte (1500 m.) gelegen zijn, worden gescheiden door een bergketen, op het hoogste punt waarvan met name des avonds een bijna winterse koude heerst. Overdag is de temperatuur er evenwel zeer aangenaam. En 't uitzicht doet alle eventuele bezwaren tegen de „kou" vergeten.

In de verte glinstert Guatemala. Het in aanbouw zijnde ziekenhuis, dat het grootste van Latijns-Amerika moet worden, is het dichtst bij gelegen. Duidelijk zichtbaar is ook La Torre, een nabootsing van de Eiffeltoren in Parijs, welke van bijna alle delen der stad te zien is. Deze imitatie werd opgericht ter ere van president Rufino Barrios. Op zijn verjaardag wordt nog steeds in de toren de klok geluid. Voorts bewijst dit „Elffeltje" de luchtvaart diensten als lichtbaken. Een lang witte streep duidt de Boulevard Reforma aan, een van de mooiste delen van de hoofdstad, waar zich verscheidene monumenten bevinden, welke aan de bewegen geschiedenis van dit land herinneren. Zo is er het beeld van generaal Miguel Carcia Granados, een schepping van Durini, vervaardigd op opdracht van president Reina Barrios ter viering van de zege der Liberalen in de revolutie van 1871; een beeld van president Reina Barrios zelf, van de Mexicaanse priester Miguel Hidalgo y Castilla, die als de initiatiefnemer voor de strijd tot onafhankelijkheid van Mexico, en Centraal-Amerika wordt beschouwd; van Benite Juarez, een andere Mexicaan, die eveneens voor de onafhankelijkheid van deze gebieden gestreden heeft. Bijzonder indrukwekkend op de „Reforma" — zodat de boulevard in de wandeling wordt genoemd — is het monument ter ere van het leger. Aan de voet bevinden zich de busten van de presidenten Rufino en Reina Barrios en beelden welke vrijheid, recht en Guatemala symboliseren.

Nadat we een half uur lang door een paradijs van groen en bloemen gegaan waren, zagen wij plotseling Antigua. Het was een onverzwachte kennismaking want de stad dook voor ons op, toen de auto de moeilijke bocht van een landelijk weggetje genomen had. Het centrale plein met „El Palacino de los Capitanes Generales" vormt het hart van de stad.

Dit paleis, waar thans departementskantoren zijn ondergebracht, werd in 1764 voltooid, nadat het oorspronkelijke regeringsgebouw voor het Koninkrijk Guatemala wegens de foutieve constructie onbewoonbaar verklaard was. Dit eerste gebouw — de z.g. Casas Reales (koninklijke huizen) — was zowel hoofdkwartier van Staat als Kerk, het tweede, El Palacio de los Capitanes Generales, herbergde uitsluitend staatslieden. In 1773 werd dit paleis door een aardbeving vernield. De facade bleef echter grotendeels behouden, zodat zij later gerestaureerd kon worden. In totaal hebben 36 kapiteins-generaal van dit gebouw uit geregeerd. Hun geschiedenissen zijn stuk voor stuk boeiend. Een berucht heerser was Mayén de Rueda. Hij tyranniseerde zijn voormalige tegenstanders zozeer, dat de Franciscaner Monniken uit protest besloten hun kerken en scholen te sluiten en naar Mexico te verhuizen. Een algemene opstand dreigde, doch te elfder ure deed de Real Audiencia een beroep op de Franciscaners om hun besluit te herzien, terwijl Mayén de Rueda van zijn post ontheven werd en naar Spanje terugkeerde. Een tegenhanger van hem was Diego de Avendana, die zich bij de bevolking zo geliefd maakte, dat — aldus wil de overlevering het — toen na zijn dood zijn graf geopend werd, zijn handen even gaaf en gezond waren als tijdens zijn leven. Met andere woorden: Diego de Avendana had nimmer een mens of dier mishandeld, noch op slinkse wijze verkregen geld aangeraakt.

Een andere gebouw, dat nog in bewoonbare staat verkeert, is de Universiteit van San Carlos Borromeo, in 1678 opgericht. De wens tot stichting van deze universiteit was reeds in 1559 door bisschop Marroquin bij de Koning kenbaar gemaakt, doch door de traagheid, waarmede de desbetreffende petitie behandeld was, alsmede door het verzet van de Jezuïeten, Franciscanen en Dominicanen, die geen concurrentie voor hun eigen colleges wilden, werd de toestemming om met de bouw te beginnen het College van de H. Tomas van Aquino van de Orde der Dominicanen steeds onthouden. De grote aantrekkelijkheid van deze universiteit — althans voor ons uit de twintigste eeuw — is de ruime patio, in welker midden zich een prachtige fontein bevindt. Terzijde liggen de wandelgangen en de leslocalen. In de loop van de tijd waarin vele stukken, welke tot oorspronkelijke huisraad behoorden, naar elders — in hoofdzaak Guatemala — overgebracht. Er zijn echter nog enkele schilderstukken, o.a. van Juan Correa, beelden en werktuigen van de Inquisitie, welke alleen al een bezoek aan deze universiteit rechtvaardigen zijn.

Oud en nieuw hebben elkaar in Antigua niet de hand gereikt. De huizen en hotels, welke thans gebouwd worden, zijn óf van geheel andere stijl óf vormen slechts een zoutloze initatie van de kunstzinnige geest, welke zelfs uit de ruïnes van Antigua spreekt. De oude hoofdstad — Santiago de Los Caballeros — is touristenstad geworden met „honeymoon-cottages", zwembaden en danshuizen.

AGENDA

BIOSCOPEN:

WEST-END: „The return of Monte Cristo" Zaterdag 7 en 9 uur; Zondag 10.30 en 6.30 uur; Maandag 8.30 uur; „Santa Fe saddlemates" Zondag 4.30 uur.

ROXY: „Lady Luck" Zaterdag 7 en 9 uur; Zondag 10.30 en 8.30 uur; „Lost trail" Zondag 4.30 uur; „Rookies in Burma" Zondag 6.30 uur; „Vadertje Langbeen" Maandag 10.30, 6.30 en 8.30 uur; „Song of old Wyoming" Maandag 4.30 uur.

CINELANDIA: ‚Dave O'Brien" Zaterdag 6.30 uur; ‚Caravan trail Zondag 6.30 uur; „Gentleman with guns" Maandag 6.30 uur; „The Exile" Zaterdag en Zondag 8.30 uur; Maandag 8 uur.

WIT GELE KRUIS: De dienst van de wijkverpleging wordt tot en met 3 April as. waargenomen door Zuster Kerkhoven, Habaai, telefoon 2341.

APOTHEKEN: De avonddiensten tot en met 3 April as. worden waargenomen door Botica Juliana (Punda), Julianaplein No. 6, tel. 2400 en door en door Botica Emma (Otrabanda) Bredestraat 159, telefoon 1636.

CUROM:

Zaterdag: 6.30 Muzikale kinderuitzending o.l.v. Nilda Jesserun Pinto; 6.50 Dinermuziek! 7.20 Uitzending in het Papiament; 7.35 De band van de week Guy Lombardo; 8 Nieuwsbulletin; 8.15 Programma voor en door de strijdkrachten o.l.v. Sgt. Maj. A. Cloo; 8.45 Men vraagt en wij draaien; 9.30 De wereld schrijft; 9.35 Anglo-Amerikaanse muziek; 10 Radiofirmament; 10.25 Voornaamste nieuws.

Zondag: 1e Paasdag: 9 Orgelmuziek; 9.30 Prot. Kerkdienst vanuit de kerk op Rio Canario; 10.30 Uaasmorgenmelodie; 11.30 Liturgische muziek door het koor van de Dijon-Cathedraal; 12.05 Lunchmuziek; 12.30 Nieuwsbulletin; 12.45 Het Londens Symphonie-orkest; 6.30 Katholieke Jeugd o.l.v. Broeder Grootens; 6.50 Diniermuziek; 7.20 Uitzending in het Papiament; 7.35 Operetteconcert, Al Goodman en zijn orkest; 8 Nieuwsbulletin; 8.15 Concertmuziek; 8.30 Het Caraibisch Overzicht, Caraibische Commissie; 8.45 „Carmen", Bizet; 9.55 Voornaamste nieuws.

Maandag, 2e Paasdag: 10 Vrolijke Pasen; 11.30 Orgelmuziek, koorzang; 12.05 Lunchmuziek; 12.30 Nieuwsbulletin; 12.45 Lauritz Melchior; 6.30 Kinderuitzending, o.l.v. Nilda Jesserun Pinto; 6.50 Dinermuziek; 7.30 Uitzending in het Papiament; 7.35 Disco-nieuws; 8 Nieuwsbulletin; 8.15 Jeugdkoortjes, lentemelodietjes; 8.30 Sportweek; 8.35 Mailbrief Nederlandse correspondent; 8.45 Een muzikale paasvertelling, Hensen, Jan Doedel; 9.30 Melodie en rythme; 9.55 Voornaamste nieuws.